

МІСТЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Число 2 (9)

1960

Рік IV

М. Павлушков — керівник Спілки Української Молоді. Засуджений Москвою на процесі СВУ в Харкові у 1930 році. Загинув на засланні.

“МІСІЯ УКРАЇНИ”
 орган
 Головної Управи
 Спілки Визволення України

MISSION OF UKRAINE
 published by
 the Association for the Liberation of Ukraine

MISSION UKRAINE
 Herausgeber
 Bund zur Befreiung der Ukraine

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ “МІСІЇ УКРАЇНИ”

	За 6 чисел	За 3 числа	Окреме чис.
Австралія	-- 20 шіл.	-- 10 шіл.	-- 3 шіл.
Австрія	-- 15 шіл.	-- 10 шіл.	-- 3 шіл.
Англія	-- 10 шіл.	-- 6 шіл.	-- 2 шіл.
Аргентина	10 пезів	6 пез.	-- 2 пези.
Бельгія	-- 80 б. фр.	-- 45 б. фр.	-- 15 б. фр.
Бразилія	50 крз.	-- 27 крз.	-- 9 крз.
Венецуела	-- 600 б.	-- 300 б.	-- 100 б.
Німеччина	-- 4 н.м.	-- 2.50 н.м.	-- 0.80 н.м.
Нова Зеландія	-- 20 шіл.	-- 10 шіл.	-- 3 шіл.
США і Канада	2 дол.	1 дол.	-- 35 цент.
Парагвай	25 гуар.	15 гуар.	-- 5 гуар.
Франція	400 ф. фр.	200 ф. фр.	-- 80 ф. фр.
Швеція	7 кор.	4 кор.	-- 1 кор.

В інших країнах у перерахуванні на валюту даної держави.

Замовлення на передплату й грошові перекази слати на адресу:

Mission of Ukraine
Box 51, Postal Station “C”,
Toronto 3, Ontario, Canada

Редагус
Політичний Відділ Головної Управи СВУ
Головний редактор С. Підкова

Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані авторами, не обов'язково висловлюють погляди чи становище редакції. Анонімних матеріалів і статей не поміщуємо. Передрук дозволений за поданням джерела

Матеріали до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

ЗМІСТ

Г. Бульба-Боровець — Підсумки вчорашнього	1
Постанова Г. Р. СВУ в справі УНРади	4
С. Підкова — Словами ворога	5
Наталя Павлушкова — 45 мінус 1	8
В. Коваль — Розсадники культу Юди й підлоти	11
Агент М. Вербицький і УРДП	17
Третій З'їзд Асоціації	18
М. Сердюк — СВУ і Спілка Української Молоді	21
З діяльності СВУ	22
З українського життя	28
Кат України	29
З листів до редакції	29
The Association for the Liberation of Ukraine (SVU) and the Ukrainian Youth Association (SUM)	31

Вимагайте “Місію України” у всіх українських книгарнях!

Добровільними пожертвами на Пресовий Фонд сприяйте розбудові друкованого слова Спілки Визволення України.

Редакція

МІСІЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Т. Бульба-Боронець

ПІДСУМКИ ВЧОРАШНЬОГО

На вершинах руїни

Так треба було б назвати "конференцію на вершинах", яку бралися переводити в половині травня ц.р. політики з Москви, Вашингтону, Лондону й Парижу. Ініціатором конференції був "мироносець" Хрущов, якого підтримував Лондон, а Вашингтон і Париж після заяв про те, що, як довго дипломатичним шляхом не досягнеться розв'язання спірних питань, немає потреби скликати конференцію голів чотирьох держав тільки на те, щоб вислуховувати пропаганду Москви, нарешті уступили й конференція "відбулась"...

Шлях до цього досить скомплікований, на що вказує кілька подій, які відбулися на протязі 1958 р. Це була "туристика" високопоставлених людей зі США до ССРСР, а з ССРСР до США. У висліді почався обмін виставками та відвідинами Хрущова у США у 1959 р., під час якої й було досягнуто торгу про конференцію на вершинах.

На 14-те травня до Парижу з'їхались: президент Айзенгавер, прем'єр-міністр Мекмілен і Хрущов. Їх очікував господар, президент Де Голь. Всі вони прибули зі своїми міністрами, начальниками генеральних штабів, маршалами і генералами, з директорами й секретарями та з хмарою дорадників і "експертів" від комунознавства, що мали всі рецепти на те, як рятувати людство від "атомової загрози" мирним співіснуванням — деспотії з демократією. Світова преса та всі середники пропаганди й інформації розтрубили що подію, як одиноку надію "врятувати мир".

Але в наслідок зістрілення советами американського розвідного літака Ю-2 над Свердловськом саме в дні перед конференцією зчинило паніку заячих душ. Ніхто не знав з чим приїхав до Парижу Хрущов, що він привіз: мир чи війну?!... І коли б знайшовся тоді хтось розумний на Заході та сказав, що Хрущов, ще більше боїться війни, як вони усі разом, то його напевно б розідрали на шматки!

Хрущов з цього скористав і конференцію зірвав!

Так скінчилася комедія "великих чотирьох". Мекмілен мало не зомлів, Де Голь викинув до сміятрки свій найновіший плян, а Айзенгавер, приму-

сово усміхаючись, заявив: "Хрущов нас нарешті об'єднав".

І якби не дурійка Хрущова на пресовій конференції, яку для нього було влаштовано в Парижі перед від'їздом на "родину", то все для Москви було б в найкращому порядку. Але на цій конференції він втратив рівновагу й повівся, як секретар ком'ячейки на колгоспних зборах. Він виявив себе, як останнього дурня. Так він міг поводити себе тільки на колгоспних зборах, а не у вільному світі, де немає НКВД. Для нас це не було великою потіхою, бо щойно тепер ми побачили, якими ж обер-дурнями є оті всі "експерти", які спричинилися до того, щоб їхніми прем'єрами та президентами — діячами світових потуг, ось так бавився цей московський хам і обердурень!

Це був для не-комуністичного світу своєрідний шок, який витворила поведінка московського хамила, бо ще недавно його так мило приймали та гостили не тільки офіційні державні чинники на Заході, але й навіть королівська родина у Лондоні.

Зате поневолені Москвою народи мають повне задоволення, бо справдилося те, про що антикомуністи всіх націй твердили та без успіху попереджали Західні уряди. Але вони слухали "експертів" у підсоветських справах!

Після провалу в Парижі преса не-комуністичного світу знову підняла паніку. З'явилися різні фантастичні припущення та висновки на підставі "аналізи" всіх подій, що спричинили на думку "експертів" зрив конференції Хрущовим. Одні пояснювали це економічними труднощами в ССРСР, інші натиском сталінської фракції, ще інші — натиском Малиновського, ще інші — натиском антипартійної групи, а зокрема тиском червоних китайців, які є проти політики співіснування. Але ні один з "експертів" не подав правдивої причини зриву тієї конференції Хрущовим, а саме, що конференції, якіб ліквідували конфлікти, що їх створює сама Москва, Хрущову не потрібні!

Ю-2

Ці два знаки та одна людина не на жарт перелякали Москву. Був це розвідчий літак, керований

капітаном Паверсом, який згідно московських повідомлень, 1-го травня зістрілено ракетою з висоти 60 тис. футів над м. Свердловськом на Уралі. Пілот врятувався зі спадохроном, а з уламків літака москалі витягли якимось “чудом” непошкоджені фотокамери з фільмами воєнних об’єктів, які були автоматично зафільмовані під час лету, апарати для виявлення місць атомових споруд і ракетних баз, що були зареєстровані апаратами. Як цей літак так і подібні інші були в службі американської розвідки від 1956 року під керівництвом Еллена Далеса, що підлягає безпосередньо урядові США.

Розвідчі машини цього типу дали американському урядові неоцінімої ваги матеріали, які на терені СССР через тотальну терористичну контролю населення не може здобути жодна інша розвідка. З американської преси відомо, що над теренами СССР американці зробили 200 таких розвідних польотів!

В цілому світі шпигунство є неофіційною складовою частиною офіційної політики. Вся система московського большевизму тримається на масовому внутрішньому та зовнішньому шпигунстві, особливо в США, де, крім спеціальних московських агентів, виконує цю “роботу” комуністична партія США, що подає Москві всі відомості, які їй потрібні про цю країну. Демократичні свободи в Америці є найкращим ґрунтом для зовсім не ризикованої в багатьох ділянках московської розвідки. Сам “Нікіта”, під час свого знайомства з Е. Далесом у Вашингтоні, подаючи йому руку, сказав ніби жартом: “А, ми давно знойомі. Я читаю ті самі рапорти Вашої розвідки, що й Ви”.

Яким способом літак Ю-2 з живим пілотом потрапив до рук червоних, лишається таємницею й після суду над Паверсом у Москві, що відбувся в серпні ц.р.. та з якого московська пропаганда намагалася зробити “суд” над президентом США, який, мовляв, не хоче “миру”, а посилає шпигунів на територію СССР.

Жодний уряд не має права вести розвідку на чужій території, але всі держави її провадять. США мають таке саме неписане право, особливо у відношенні до комуністичних держав, а зокрема до СССР, комуністичні верховоди якого плянують загарбання усього світу. І коли б уряд США був зумів стати твердо на тій політично-стратегічній позиції, яку йому уможливають його збройні та матеріальні й технічні можливості переваги над СССР, Москва ніколи б не наважилась, а зокрема Хрущов, обзивати голову чужої держави злодієм і розбійником, як це було зроблено у відношенні до президента США Д. Айзенгавера!

Такий висновок ми робимо на підставі відомих фактів. Москва була “героєм” у Мадярщині, а червоні китайці в Тибеті, але вони обоє бояться зачипати південну Корею та Формозу, або Західній Берлін, бо там стоять збройні сили США і їх союзників! Це перше, а друге — небезпека зовнішньо-

го конфлікту автоматично відкриває Москві тисячі внутрішніх фронтів, які в середині СССР і в його сателітах тільки пригашені. І Москва про це знає!

Японія

13-го червня ц.р. президент Айзенгавер виїхав у намічену подорож до Філіпін, Формози, Японії і Південної Кореї, щоб скріпити дружбу США з цими союзниками.

Москва й Пекін ще не встигли перетравити успіхів від “вершини” і “гніву народу” в Кореї і в Туреччині, які повиганяли “диктаторів” і “американських льокаїв”; гніву “советського народу”, що “примусив” Хрущова відкликати візиту Айзенгавера до СССР за те, що він “зірвав вершини” в Парижі, як тут з’явилася нова нагода скомпромітувати США за “агресію” в Азії.

Подорож президента США почалась величезним тріумфом на філіпінських островах — цій бувшій американській колоніальній території, що після II-ої світової війни, без найменшої ворожнечі з обох сторін, одержала від США сувереність. Колоніальні держави мають добрий приклад, як треба обходитись з колоніями.

З таким самим ентузіазмом привітала Айзенгавера Формоза. У своїй промові президент Чан-Кай-Шек підкреслив, що уважає Айзенгавера своїм старим другом по зброї. Але тут всю велич урочистостей притемнював той факт, що, з вини Рузвельта і Трумана, Айзенгавера вітає не 600 мільйоновий Китай, а малий острів, який “зубами” тепер тримає Вашингтон.

На передодні виїзду з Філіпін до Японії Айзенгавер одержав від японського уряду телеграму, яка затьмарила увесь тріумф його походу дружби і доброї волі. Ця телеграма нанесла величезного удару по міжнародньому авторитетові США. Голова японського уряду Кіші просив, щоб президент Айзенгавер свою подорож до Японії відклав, бо японська влада не в силі гарантувати йому особисту безпеку.

Що ж примусило уряд Кіші вислати таку телеграму? Причиною цього були демонстрації студентів на вулицях японської столиці Токіо та по всій Японії проти візиту президента США і союзного договору між Японією і США. На чолі демонстрації йшли будійські та християнські священики, професори високих шкіл, визначні науковці, соціалістична партія, як парламентарна опозиція, і явно комуністичні студентські та робітничі організації, а за ними 200.000 маса народу! Спочатку ці демонстрації мали “мирний характер”, але пізніше в руках студентів з’явилися лопати, сокири та каміння, почалася облога, а пізніше розгром парламенту, урядових будинків та приватних мешкань міністрів японського уряду й американської амбасади.

Японська поліція має докази, що на кампанію зриву візити Д. Айзенгавера Москва й Пекін перепачкували до Японії півтора мільйони доларів! Керували демонстраціями комуністи з явною допомогою японських “керенських”, які, як виявляється, навіть в 1960 році нічим не відрізняються глупотою від їх російського прототипа з 1917 року.

Японія з її сучасною цивілізацією, побудованою на старих лицарських традиціях, уважалася антикомуністичною фортецею Далекого Сходу, але сьогодні цю фортецю захитано.

Червона Куба

Майже у всіх Південно та Центральньо-Американських державах вибухають “безкровні революції” проти “диктатури” їх урядів за “демократію”. До таких “революцій” вже давно призвичаївся цілий світ, бо після неї приходять до влади новий диктатор, який провадить ту саму диктаторську внутрішню і ту саму зовнішню політику, що й його попередники. А міжнародній “бизнес”, у який вкладено великий американський приватний капітал, йшов далі без перешкод і змін.

П’ять років тому, в американській та світовій пресі почалась кампанія проти деспотії президента Куби ген. Батісти. В листопаді 1956 року світ облетіла вістка, що на острів Кубу висадився десант кубинських “демократів” під командою молодого правника Фіделя Кастро. Ця партизанська група пробралась в недоступні гірські терени острова і звідти почала диверсійний наступ проти уряду Батісти за “свободу й народовластя”. Кастро у своєму розпорядженні мав друкарні, радіовисильню, і вся його “війна” провадилась більше пропагандою ніж зброєю. За рік кубя пропагандивна машина розложила населення Куби та армію Батісти. Цілі частини її почали переходити на сторону повстанців. Ніяких поважних воєнних операцій на Кубі не було. Уряд Батісти спочатку висмівав згаданий “десант” і заявив, що на ліквідацію цієї банди навіть не треба посилати військо, але Кастро за дуже короткий час оволодів Кубою, а Батіста втік...

США та інші держави визнали новий “демократичний” уряд Куби. Але цей уряд почав масово судити та карати на горло “ворогів народу” — всіх тих, що були на державній роботі за диктатури Батісти. Цілий світ насторожився, бо такого при всіх переворотках в Америці ще не було. Преса підняла гвалт, що це є большевицькі методи порохунків з противником, а Кастро відповів на це тим, що “передав” “народові” всі американські підприємства. Так само “народ” перебрав всі видавництва. З великих маєтків та плантацій “народ” зробив “колгоспи”, для внутрішньої торгівлі “народ” створив кооперативи, а зовнішню торгівлю Кастро почав переводити з Москвою, червоним Китаєм та з країнами “народної демократії”. Для популяризації цієї торгівлі в цілій Південній Америці Кастро у 1959 році зорганізував на Кубі со-

ветську виставку, яку приїхав з Москви відкрити Мікоян.

Сьогодні Куба є політичною і воєнною базою Москви на віддалі 90 миль від бережжя США.

Але це не все... Американська преса опублікувала матеріали, які доводять, що повстання на Кубі керувалося не Кастром, а ватажком комуністичної партії Куби Д. Марінелло, який тепер є членом “політбюро”, що фактично керує Кубою; виявляється, що Кастро був понад 7 років президентом комуністичного студентського союзу Південної Америки; що його брат Рауль Кастро проходив двічі курси політграмоти, конспірації й шпигунства та партизанської тактики в Москві, що фінансування та постачання партизанки провадила Москва. Тепер ця червоно-московська база являє собою смертельну небезпеку для цілої Західної Гемосфери.

Але виявилось і інше. Про всі ці акти з життя обох Кастрів знав і американський уряд і преса? І цікаво, що Батісту американська преса називала все “диктатором”, а Кастра навіть і сьогодні ніхто не наважиться назвати комуністом? США відмовили в продажі зброї урядові Батісти, а кастровці зовсім вільно збирали в США гроші на купівлю зброї?

Хто ж провадить у США таку “політику”, що для поневолених Москвою народів винайшов “непередрішення”, зате сприяє комуністичній диверсії під боком у США?

Поразка в Ляосі

В південносхідній Азії американська політика також потерпіла поразку. Державний переворот, що його вчинив капітан Кон Лі переміг. Король доручив сформувати уряд місцевому “нейтралістові” Суван Фумі. Але в Азії неутралісти вороже відносяться до Заходу й по-дружньому до СРСР. Антикомуністичний і проамериканський уряд в Ляосі скинуто. Тепер виникає загроза для Південного Вєтнаму, Камбоджі і Таї. В Ляосі США витратили величезні кошти (285 мільйонів доларів!) згідно допомоги відсталим країнам. При допомозі США через джунглі були прокладені дороги й прориті канали для зрошення. Все це тепер пропало за дарма!

Чорний вулкан

Цілий континент Африки проходить милевими кроками два процеси: перший — формування з різних племен нових народів та їх усамостійнення з під влади європейського колоніалізму, а другий — комунізації під московським гаслом “національного визволення”. Прикладом для цього може служити бельгійська колонія Конго, якій Бельгія дарувала самостійність. Але ще не встигли бельгійські війська залишити цю країну, як окремі провінції великої території зреклися підпорядкування центральному урядові. З цього скористала Мос-

ква, яка відразу, через вишколених у Москві тубільних пропагандистів, почала розпалювати ворожечу серед місцевого й дикого ще населення проти бельгійських поселенців та бельгійців взагалі, які, мовляв, не бажають залишити Конга.

Покищо втручання Об'єднаних Націй, щоб навести порядок у цій новій державі, натрапляють на великі труднощі міжусобної війни різних племен. Москва підвозить до Конга зброю та навіть літаки, які передає центральному урядові для приборкання племен, які зажадали самостійності їх провінцій, колишніх складових частин цієї бельгійської колонії.

Отже хліб з цих протиріч косить московський комбайн. Тисячі африканської молоді притягається на "студії" до СРСР та в червоний Китай. Там з посеред них відбираються найздібніші, які проходять політичний та військовий вишкіл, щоб повернутись до Африки керівниками "національного визволення", або вже в суверенні держави для насадження "комунізму".

У 1958 році французька колонія Гвінея одержала від Франції самостійність і звернулась до Франції та США по економічну допомогу на побудову великої дамби та загальної розбудови. Із-за союзу з Францією США грошей не дали. Але ці гроші дала Москва! І сьогодні Гвінея є універсальною базою комунізму на цілу Африку. Тут в кві-

тні н.р. відкрито найсильнішу радіостанцію в Африці та величезну фабрику друку літератури на всіх африканських мовах. Очевидно, що є тут і школи шпигунів та диверсантів, яких Москва вишколює тепер на місці!

Свою першу розвідно-диверсійну базу в Африці москалі заснували давно, в Абіссинії, під покришкою "медичної допомоги" африканцям, де вони утримують кілька шпиталів та величезний штаб амбасад і всяких місій. Цей персонал вивчає місцеві умови та підготовляє пляни опанування цілим чорним континентом.

Фінансова "допомога" СРСР Єгиптові в побудові споруд на річці Ніл та інші технічні місії в арабських державах — все це здійснення єдиного пляну Москви до загарбання всієї Африки.

Такі є невеселі підсумки вчорашнього для Західного світу, а зокрема для США, і єдиним проблеском у скріпленні позицій Вашингтону є перемога американської політики в Коста Ріка, де відбулася чергова сесія міністрів закордонних справ Організації Американських Держав. На цій сесії латино-американські держави засудили режим Куби за його зносини з комуністичним світом, а зокрема з Москвою, що є великою поразкою пропаганди Кастро в цих країнах про те, що небезпекою для південної Америки є 'імперіялізм янки', а не Москви.

ПОСТАНОВА

ГОЛОВНОЇ РАДИ СВУ В СПРАВІ ПРИСТУПЛЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Головна Рада Спілки Визволення України, яка згідно Статуту СВУ, Розділ 4, § 20 є її законодавчим органом між Великими Вічами, виносить цю постанову в 30-ліття судового прецеденту, що його влаштували в Харкові у 1930 році московські окупанти над Проводом Спілки Визволення України і її складової частини Спілки Української Молоді. Відновлена на чужині СВУ виконує цим зобов'язання перед її попередниками, які в консолідації всіх українських самостійницьких сил вбачали єдину заповоруху перемоги над зовнішніми і внутрішніми ворогами України.

В окупованій червоною Росією Україні, Спілка Визволення очолювала визвольну боротьбу українського народу проти московських загарбників, ставлячи за ціль відновлення української державної незалежності — Української Народньої Республіки на всіх українських етнографічних землях. Відновлена на чужині СВУ продовжує справу її попередників, що впали в боротьбі за волю України.

Консолідаційною плятформою Спілки Визволення в Україні був національний солідаризм, під кличем якого — "Нація над клясами — Держава над Партіями!" — об'єднувались українські самостійницькі протикомуністичні сили українського народу. На цій плятформі стоїть і відновлена на чужині СВУ.

Тому що Українська Національна Рада на емі-

роції успадкувала правні підстави репрезентанта останнього періоду української державної незалежності — Української Народньої Республіки, Головна Рада відновленої на чужині СВУ вважає її за базу консолідації всіх українських самостійницьких сил, та зобов'язує Головну Управу СВУ проробити старання, щодо вступу Спілки Визволення України в члени Української Національної Ради, згідно її Тимчасового Закону, Розділ II, Стаття 5.

Головна Рада СВУ виносить постанову про приступлення СВУ до УНРади з наміром скріпити та піднести авторитет українського Державного Центру на чужині, бо Спілка Визволення України в роки її підпільної діяльності в Україні була в тісному контакті з Урядом УНР., який перебував на еміграції, а теперішнім головою Головної Управи СВУ на чужині є от.Т. Бульба-Боровець, який у 1940 році, під час другої світової війни, наказом Президента і Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки Андрія Лівницького був призначений Головнокомандуючим Української Повстанчої Армії, що провадила партизанську війну проти німецьких і московських окупантів на українських землях.

З Богом за Україну!

Головна Рада СВУ.

На чужині, вересень, 1960 року

СЛОВАМИ ВОРОГА

Вже в 1925-26 рр. московська пропаганда мала похвалки, що ми, мовляв, уже починаємо переганяти Америку, яка неспроможна на такі грандіозні замаху будівництва, як советський союз. І в тих роках академік С. Єфремов у своєму щоденнику писав:

“Нова модна тема-Дніпрельстан. Як той усюди сущий Каніхтферштан, всюди тепер бренть Дніпрельстан, Дніпрельстан. Грандіозний задум, про який мріяли давно уже, зробити Дніпро вільним од порогів та судоходним на всьому протязі, і грандіозних вимагає звідси видатків. Кажуть, що як американцям розгорнули цей плян, то вони захопились, хвалили, улюкали від здивування. Але коли їм запропонували дати на те грошей, практичні янки одказали: “Знаєте, коли б у нас, в Америці, складено було такий плян, то ми б сказали, що наша країна занадто бідна, щоб це витримати”.

Під час обшуків, знайшли щоденник С. Єфремова, і він опинився в руках Панаса Любченка. Користаючись з такої нагоди, Любченко, скрізь і всюди почав вигукувати: “Ось як висміював Єфремов величне будівництво Дніпрельстану”. Але не встиг ще Панас Любченко виголосити обвинувачення проти провідних членів СВУ, а зокрема проти С. Єфремова, як у Канаді з’явилась брошура п.н. “Ганебна діяльність петлюрівщини”. Вийшла вона “Накладом робітничо-фермерського видавництва” (Вінніпег, Ман., Канада 1930).

Але не дивлячись на 30-літню давнину, ця брошура не лише не втратила своєї актуальності, а навпаки набула подвійної ваги і то з двох причин: поперше — в ній доповнюється історія Спілки Визволення України матеріалами з тих зізнань, про які мало відомо ширшому заголові, а по-друге на поверхню впливає ганебна роля українських комуністів по за СССР, як п’ятої колони Москви.

У цій брошурі прокурор Михайлик подає про Єфремова такі дані:

“Після розгрому польських окупантів і петлюрівців, одна частина членів “БУД” втікла за кордон, а друга, серед них і Єфремов, окопалися нелегально на Україні. Через деякий час Єфремов вирішив легалізуватися. Через Українську Академію Наук було подано прохання до Раднаркому України дозволити йому повернутися працювати в Українську Академію Наук. Він дав урочисту обіцянку цілковитої лояльності. Але повернувшись, він негайно відновлює діяльність “БУД”. Єфремов щільно зв’язується з отаманами петлюрівських банд... Таким “славнозвісним” отаманом, як Ангел, Гайовий, Дерещук, Шляховий, він дає поради, як збройно боротися проти Радвлади, і фактично є їхній справжній ідейний керівник. За згодою “БУД” розпочав свій рейд генерал-хорунжий Тютюник”...

З брошури довідуємось, що обвинувачений С. Єфремов на попередньому слідстві зізнав:

“В квітні 1926 р. я одержав лист од Л.Чикаленка, з невеликою допискою В.Садовського, і цей лист показав нам,

що підготовчий період треба скінчити і заходжуватися коло справи організації вже реально. Чикаленко писав, що останіми часами одбулося за кордоном кілька нарад з участю діячів УНР, і наради ті вирішили, що вже пора закласти визвольну організацію і подати про те ж таки гасло на Україні, яке було умовлене ще на Берлінській нараді з Ніковським. Як учасників нарад, а разом і членів майбутньої організації, Чикаленко назвав: С. Петлюру, І. Мазепу, А. Левицького, Феденка, Чикаленка Л., В. Садовського, Ол. Шульгина, В. Прокоповича, О. Лотоцького, Д. Дорошенка. Організація має поєднати тих з емігрантів, що стоять на позиції УНР, виробивши компромісову програму для такого об’єднання...”

В червні 1926 р. з ініціативи Єфремова відбулося перше засідання СВУ. І на цьому засіданні, в приміщенні Дурдуківського було вирішено:

“Від критики радянської системи та переліку загальних передумов, що викликали необхідність боротися проти радянської влади, Єфремов перейшов до формулювань, запропонованих ним в принципі, політичної платформи “СВУ”. У мотивованому викладі цих пунктів самим С. Єфремовим, платформа “СВУ” така:

1) Організація зветься “Спілка Визволення України” і становить своїм завданням визволення українського народу на всіх просторах його етнографічної території і заснування незалежної і самостійної Народньої Республіки.

2) Державний устрій української республіки засновується на демократичних засадах, на чолі її стоїть виборний президент, виконавча влада належить кабінетові народніх міністрів, відповідному перед радою народніх представників”.

Дальших точок платформи СВУ канадійські комуністи не подають, щоб робітники і фермери Канади не довідалися правди, за що ж крім цих двох пунктів боролась СВУ.

Дальші точки платформи були такі:

3) Громадянам Української Народньої Республіки законом гарантовано всі громадські права без різниці статі: активне й пасивне виборче право на підставі вселідного, рівного, безпосереднього і таємного голосування, воля слова і друку, незайманість осіб, воля зборів і коаліції, воля совісти і т. інш. Але на початку існування Республіки задля забезпечення того дозволяється урядові у важливіх і невідкладних випадках обмежувати громадські права, коли б вони загрожували існуванню Республіки. Це може бути тільки тимчасово і ніяк не постійним заходом і повинно бути аргументовано і виправдано в кожному окремому випадку.

4) Економічна політика засновується на праві власності”...

Як бачимо, у тій політичній платформі, яку висловив академік С. Єфремов немає жадної “ганебної діяльності петлюрівщини”, навпаки, є всі ті демократичні засади й свобода, яких ніколи не було і не буде в Україні за панування московських окупантів.

Що ж торкається зневажливого слова "петлюрщина", яке канадійські комуністи, підкреслюють в брошурі, то всі члени СВУ наравду були петлюрвцями! Не ленінці чи сталінці, а петлюрвці! Свою відданість ідеям С. Петлюри український народ засвідчував і в жахливих умовах советської диспотиї. Про це українські комуністи в Канаді пишуть:

"В. Чехівський, який здійснював в УАПЦ політичну лінію української контрреволюції, запропонував відправити в київському Софійському соборі панахиду по Петлюрі. С. Єфремов та його група з конспіративних міркувань не пристала на таку одверту антирадянську демонстрацію. Проте панахиду відправлено 30 травня 1926 року; для цього використано, як прикриття десятиліття з дня смерті письменника Ів. Франка".

Обвинувачений М. Павлушков з приводу цього свідчив:

"... У день панахиди, чи на передодні її, як прийшов до мене Матушевський Б., то опрацювали ми з ним удвох текст коротенької листівки, яку задумали кинути під час панахиди з хорів собору"...

Характеристичним є те, що С. Єфремов, який ставився до терору, як засобу боротьби з окупантами, негативно, після вбивства С. Петлюри його змінив. Про це з брошури довідуємось:

"Після вбивства Петлюри (московським агентом — С.П.) С. Єфремов і В. Дурдуківський уже відверто проповідували необхідність масових терористичних актів, як помсти за смерть Петлюри, пропонуючи молоді ставати на цей шлях".

Про це також свідчить М. Павлушков:

"...Остаточне ствердження цієї звістки викликало в Єфремова цілком виразні і недвозначні слова про те, що тепер от українці повинні показати й свою твердість і любов свою до забитого отамана. За кожний волос його повинна загинути комуністична голова. Страшна повинна бути помста нації на убивство свого проводиря і повинна безпосередньо розгорнутися у всенародній визвольний рух, притягти ним до себе увагу всього культурного світу..."

І далі М. Павлушков:

"...На думку Єфремова треба було викоринити і взагалі все, що пахло тільки реальним комунізмом, насамперед усіх об'єднаних навколо Комінтерну, не обмежувчись самими "отечественними большевиками"..."

А обвинувачений В. Дурдуківський говорив:

"...Сталін є наш найголовніший ворог, що він тримає своєю непереможною волею всю владу, що коли б його не було, то СРСР напевно розпався б, і тоді Україна була б вільна"...

І далі:

"...Пригадую одного разу, наслухавшись скарг студентів (М. Павлушкова і Ю. Виноградова) на утиски в ВИШ-ах, які особливо підсилювались з того часу, як наркомосвіти став М. Скрипник, я разом з С. Єфремовим висловив здивовання, що серед студентів і досі не знайшлося ні одного такого, щоб розправився з ним (з М. Скрипником)"...

А за часів наркомунування Скрипника всюди в Інститутах та Університетах були введені, як система, доноси, слідкування, різні чистки студентів та

викладачів, то про це свідчить обвинувачений М. Павлушков:

"...Нарешті, Єфремов просто звернувся до мене — слухай, Миколо, що ж думають собі чесні студенти? Невже спокійно погоджуються з усією цією вакханалією, або тихенько в своєму куточку чекають баранами, поки їх не потягнуть на різницю? Невже не стало тепер сміливих юнаків, щоб зібратися знищити кілька найнахабніших шпиків із студентства, членів отих комісій, коли не зможуть дібратись кудись вище, до всяких наркомів, що заправляють усією цією наволоччю".

На думку М. Павлушкова — "Комсомол - то було найсправжніснєке болото, на якому пишним цвітом проростали підлість, зрадництво, безпринципова тупість і в кращому тільки випадковій кар'єризмі та фанатична відданість большевизму".

"Наприкінці 1926 р., або на початку 1927 р. в помешканні Дурдуківського відбулося засідання центру в справі організації "Спілки народностей". Засідання відбулося в присутності всіх членів гуртка. С. Єфремов виступив з доповіддю про вчасність та потребу утворити "спілку народностей", що об'єднувала б усі пригноблені національності, що заселяють СРСР, для контактування спільної боротьби проти радянської влади".

Таким чином, СВУ вже тоді прагнула, щоб визволити не лише саму Україну з-під московського ярма, а ставила питання спільної боротьби ширше — разом з усіма поневоленими народами, що заселяли СРСР.

Особливу ненависть п'ята колона в Канаді виявила до ВУАН:

"Всеукраїнська Академія Наук була центром діяльності "СВУ". Ніде Єфремовщина не почувала себе так вільно, як у ВУАН. Це була їхня держава в державі, бо радянська влада довіряла й була терпелива до наукових робітників".

Про одну з найважливіших ділянок, що підлягала ВУАН — Науково-Педагогічне Товариство вони пишуть:

1) Науково-Педагогічне Товариство утворило українські контрреволюційні елементи, щоб боротися з Радянською владою, й від часу заснування воно було вогнищем активної контрреволюції, а не науково-громадською організацією.

2) Заходами "СВУ" Науково-Педагогічне Товариство перетворено на знаряддя контрреволюційної роботи "СВУ".

3) Через Науково-Педагогічне Товариство ідеї "СВУ" передавали до вчительських кіл.

4) У Науково-Педагогічному Товаристві опрацьовували й передавали до шкіл методи шкільництва в школі і перетворення її на розсадника контрреволюційної ідеології".

Іншими словами, Науково-Педагогічне Товариство проводило українізацію не лише національну за формою, а й національну за змістом — це поперше. По-друге, боронило рідну культуру й рідну мову від ворожих північних впливів, як ідеологічних так і мовних.

Це спонукало в грудні 1927 р. М. Скрипника виступити в Києві на зборах секції наукових робітників з такою заявою:

"Поки не буде в Академії організований колектив членів партії, ми не зможемо поставити українську науку на службу комунізму".

СВУ через Науково-Педагогічне Товариство дійсно відіграло тоді в Україні провідну роль в справі "національного відродження".

Обвинувачений К. Шило свідчить:

"...На випадок зміни влади Науково-Педагогічне Товариство можна було б використати, як методичний осередок при демократичному ладі майбутньої УНР"...

Не менш цікавою є викрита канадійськими комуністами і праця СВУ серед українських письменників. Так, наприклад, характеризуючи групу київських неокласиків, обвинувачений М. Івченко свідчить:

"...Оцінюючи, однак, минулу діяльність цієї групи, слід сказати, що вона становила у нас доволі сильну консервативну й ідеологічно антирадянську фортецю, яка не тільки перешкоджала нормально зростати пролетарській літературі, а дуже часто збивала непевну й хитку шкільну молодь на антирадянські позиції"...

Обвинувачений А. Ніковський радив письменникам:

"Менше захоплюватись мотивами соціальних розривів і помсти, а більше підкреслювати традиційний романтичний героїзм поодиноких ватажків селянських рухів"...

З брошури довідуємось, що використовуючи легальні можливості, СВУ вживає такої тактики:

1) Нав'язує зв'язки з видавництвами, спочатку з приватними, а далі й з державними, намагаючись увести туди "своїх" людей, щоб видавати за допомогою цих видавництв потрібні "СВУ" книги й пропускати до радянських журналів твори, які також відповідають цілям і завданням "СВУ".

2) Закладає літературні гуртки й групи, де провадять ідеологічне "оброблювання" для залучення в "СВУ".

3) Проводить індивідуальне готування деяких літераторів".

Л.Ахматов на процесі СВУ обвинувачував провідних членів СВУ, а зокрема С.Єфремова, що вони використовували українську літературу проти радянської влади. Він заявив:

"...У розділі УІІ "Історії українського письменства" С. Єфремов писав: "Літературне наше життя за останні роки минало, та й тепер минає, так болюче, так нерівно з такою напругою й так дошкульно для людей, що звикли вже здавна брати в ньому участь, що часто криком хотілося кричати чи то з болю та образи за письменство, чи на остерогу письменникам. І саме тоді уста прецільно заклепано, резонатора навкруги жадного, голос губиться тут же біля тебе..."

Скеровуючи вістря своєї промови проти Єфремова Ахматов продовжує:

"Ці свої міркування про умовини розвитку української літератури підсудний Єфремов висловлював ще 1923 р. в "Історії українського письменства". Він писав:

"Настала знов цензура, але що найгірше настала нечувана й нечувана, мабуть, в письменстві річ-монополія на друковане слово деяких гуртків, канонізація нових формулук, підмінювання літератури спекуляцією, саморекляма, чадне меценатство — усе те, чого й поодинці досить, щоб убити всякий поступ в письменстві. А внаслідок цього розпаношилась така деморалізація, таке "розглініє" нравів, така задуха в сфері друкованого слова, що дихати стає іноді буквально нічим, і сором часто пече за те, що виходить з-під нечужувственого друкарського станка..."

Та невстиг ще прокурор Ахматов закінчити своєї промови проти членів СВУ, як московський вислужник, поет В. Сосюра вже видав їм присуд під назвою:

"АГЕНТАМ КУПЛЕНИМ

І знову ви хочете на нас,
Під регіт дикий верескливий,
В пекельній музиці розривів,
Надіть поломане ярмо...
Ну, що-ж!.. Приходьте. Ми ждемо...
І ждуть на вас холодні жерла
Поставлених, де слід, гармат...
Країні Рад
Таких гостей стрічать не вперше!—
І... проводжать громами їх.
Агентів куплених своїх
Намарне ви до нас послали,—
Чекають їх чи кулі, грати,
Чи Соловків далекий дим...
Не пощастить ніколи їм
Наш край з середини зірвати.
Ось цей хотів зробити так,
Але йому це невадалося,
Хоч має й сиве він волосся,
І на груді почесний знак.
Він, бач хотів у завирюсі
Україну кинути на жак,
Цей спекулянт на довгих вусах
Петлюра другий...
Щоб над кров'ю
Простерти крила, наче крук...
Та піднялося море рук,
І впав цей змовник сивобровий
Із Академії Наук".

І дійсно, неначе круки, один поперед одного починають кружляти ще над живими підсудними — Скрипник, Михайлик, Ахматов, Хвиля... Панас Любченко в своїй статті "З варшавським договором проти п'ятирічки" писав напередодні процесу:

"Але колесо пролетарської диктатури, що смертельно переїхало капіталістичну класу, представниками якої є керівники "СВУ", на своєму повороті до ще крутішого підйому соціалістичного будівництва вивернуло, вибило з колії купку змовників..."

Від червоної Москви іншого й не можна було очікувати. "Колесо пролетарської диктатури" покотилося українськими оселями розчавлюючи під залізним ободом комунізму мільйони пухлих з голоду українських селян, жінок, і дітей. Те колесо знищило понад 250 українських письменників, критиків,

мистців, і нарешті тих, що допомагали червоній Москві підштовхувати його "по крутому підйому" до "загірної комуни". І вони, ті зрадники українського народу, згодом пустили собі кулю в лоб. Та нам байдуже до тих самогубців, на сумлінні яких лежать мільйони українських трупів. Та не байдужі ми до тих усіх, що в лиху годину віддали життя

своє на вітар батьківщини за щастя і долю українського народу.

Проте в політиці, як і в природі, нічого не пропадає намарно. Відроджена на еміграції Спілка Визволення України підхопила прапор з рук поляглих членів СВУ і сьогодні, земля наша перехрещена петлюрівцями, що є горді з цієї назви.

ВІДПОВІДЬ, ЩО ЇЇ НЕНАДРУКОВАНО

Вельмишановному Панові
А. Драгану — Головному
Редакторові щоденника "Свобода" у ЗДА.

Вельмишановний Пане Редакторе!

З великим задоволенням прочитала я редакційну замітку в "Свободі", від 29.4. ц.р., під назвою "Наша нетерпимість". Цілком поділяю висловлені в цій замітці погляди. Але думаю, що Ви зі мною будете згідні, що ми всі, особливо преса, яка формує суспільні думки, — мусимо безкомпромісово і рішуче боротись з неправдою, з фальшуванням історичних подій, з поширенням вигаданих фактів.

Не маю сумніву, що Ви, також як і я, вважаєте за наш спільний національний обов'язок давати категоричну відповідь і рішучу відсіч на кожне провокаційне і брехливе твердження, особливо коли воно спрямоване на паплюження і очорювання історичних осіб, героїв нації, що віддали своє життя за визволення України.

На превеликий жаль, мусу сказати, що стаття п. К. Туркала, вміщена у "Свободі" від 26.4. ц.р., є зразком фальшування історії і провокаційної неправди, що спрямована проти цілого руху СВУ на батьківщині і, зокрема, проти Великого Українця, мученика за Україну, — Сергія Єфремова.

Немає жодного сумніву, що такі "спогади" є лише на користь нашого спільного ворога, — большевицької Москви.

Наталя Павлушкова

45 мінус 1

Свобода слова і думки є невід'ємною частиною справжньої демократії. Різниця поглядів, що до певних фактів, окремих історичних осіб, дискусії навколо певних явищ і подій є дорогою шукання правди, що викристалізовується саме в обміні думок і суперечностях.

З цього погляду, принцип, що його можна назвати правом на помилку і взаємна толеранція опонентів, є ознакою здорового розуму і культури.

Ті, що пережили тотальну нівеляцію думок під егідою московського большевизму, де все підганялося до поглядів і оцінок єдиної партії, партії комуністичної, мусять особливо цінувати право на свободу мислення і можливості вільного вислову.

Але свобода слова і думки нікому не дає права говорити, чи писати неправду, перекручувати факти, фальшувати події, чи очорнювати людей, що

Через те, що справа СВУ на батьківщині є цілою добою визвольної боротьби в Україні в умовах ворожої окупації, і провідники СВУ є історичними особами, що вже не живуть, і тому не можуть самі дати належну відповідь наклепникам і провокаторам, вважаю, що наше національне сумління вимагає від нас відповіді й правдивого насвітлення фактів і подій, що мали місце в Україні в зв'язку з рухом СВУ.

Тому, що "спогади" п. К. Туркала з'явилися в щоденнику "Свобода", вважаю за природне і справедливе, щоб відповідь на його неправдиві твердження була надрукована саме в тому часописі, що оприлюднив його "твір".

Це буде найкращим зразком запровадження на практиці тих шляхетних принципів, що були зазначені у Вашій редакційній замітці "Наша нетерпимість".

Разом з цим листом передаю Вам рукопис моєї відповіді п. К. Туркалу, з проханням вмістити її в одному з найближчих чисел Вашого цінного часопису. Коли вважаєте за відповідне, я нічого не матиму проти, щоб моя відповідь під назвою "45 мінус 1" була видрукована у формі листа до редакції.

Бажаю Вам, Пане Редакторе, гарних успіхів у Вашій важкій і відповідальній праці.

З щирою повагою

Н. Павлушкова

присвятили своє життя і віддали його до остатнього віддиху, за найвищу вартість людства, — за свободу свого народу.

Стаття п. К. Туркала "До Тридцятих Роковин Судового Процесу СВУ", надрукована у щоденнику "Свобода" від 26.4. ц.р., є зразком зловживання свободою слова, і тому, що торкається історичних осіб, власне, цілої доби української визвольної боротьби в умовах окупації України, — вимагає безумовної відповіді і з'ясування.

Словами самого п. Туркала, що мої спогади про СВУ і СУМ ніби то є "де в чому неправильні, що розбігаються з дійсністю, а подекуди віддають справжнім теоретизуванням і голословністю", — можна цілком віднести на рахунок саме його статті, де він, з відомою лише йому метою, сам вигадав такі факти, що взагалі не мали місця в житті, написав багато неправди, зфальшувавши деякі події, навіть з перібігу самого судового процесу, що його учасником він був.

Так, відмічаю факт, що п. К. Туркало навмисне вигадав свою в 1928 р. розмову з св. пам'яті Г. Холодним, з приводу ніби то його, Холодного і С. Єфремова клопотань в ГПУ за заарештованого, в тому ж 1928 р., В. Дурдуківського? Пан К. Туркало оповідає, ніби то Г. Холодний розповідав йому, що ніби то він і С. Єфремов ходили до ГПУ і своїми аргументами умовили ГПУ відпустити В. Дурдуківського?

З повною відповідальністю за свої слова стверджую, що такої розмови п. Туркало не мав і не міг її мати, бо В. Дурдуківський у 1928 р. не був ані заарештований, ані викликаний ГПУ.

Цей "арешт" є суцільною вигадкою п. К. Туркала. Коли б п. К. Туркалові було відомо, що тут на чужині, крім мене, є ще декілька осіб, що в той час і щоденно бачили В. Дурдуківського на волі у його хаті і на місці праці, — думаю, що п. К. Туркало застерігся б оголошувати подібні "факти".

До того ж, хто з тих, що знає підсоветську дійсність, може повірити підозрілій байці про "добре ГПУ", що на підставі аргументів і умовлювань знайомих і родичів, випускає заарештованого? І хто може повірити, що б ГПУ напередодні масових арештів перед процесом СВУ-СУМ-у, заарештувавши одного з майбутніх головних підсудних, випустило його на "прохання" С. Єфремова — чолової постаті під час процесу?

Яку мету переслідує п. К. Туркало, фабрикуючи свою вигадку?

Але, які б наміри не рухали пером п. К. Туркала, ця його неправда промовляє сама за себе і визначає вірогідність і його дальших тверджень, як наприклад, про відомий лист Чикаленка. З вуст самих С. Єфремова і В. Дурдуківського знаю, що лист цей був переданий Єфремову А. Ніковським. Продовжуючи свої очорнювання замученого ворогом С. Єфремова, які п. К. Туркало розпочав в пресі ще у 1952-1953 роках, у своїх спогадах "45" в "Нових Днях". І тепер п. К. Туркало знову повторив вигадану ним мітичну розмову з О. Гермайзе, з очевидним розрахунком, що мертві заперечити цієї вигадки не зможуть. Мітичну, бо тут п. К. Туркало створює пілковито штучну, неприродну ситуацію в розмові С. Єфремова з проф. Гермайзе на одній з перерв підчас суду, свідком якої нібито він був. Вигаданість цієї розмови видно вже з того, що вже після того, як проф. Гермайзе заявив судові, що такого листа п. Чикаленка не було, як пише п. К. Туркало, Гермазе на перерві звернувся до С. Єфремова з запитанням, — чи такий лист був? — Де ж тут логіка?

Так само фальшиво він наświetлює відомості про присуди головним обвинуваченим на процесі СВУ; він пише неправду, що прокурори, зокрема Михайлик, не вимагали смертних вироків для підсудних, лише коротко про це згадали. Насправді ж про смертні вирокі говорив у своїй промові і прокуратор Михайлик, і їх вимагав громадський обвинувач П.

Любченко, який при цьому обізвав підсудних "скаженими псами". Кожен про це може довідатись із часописів того часу, які можна дістати у бібліотеках США. С. Єфремова, В. Чехівського, А. Ніковського і М. Павлушкова було засуджено до розстрілу з заміною на 10 років ув'язнення з суворою ізоляцією (утой час це була найвища кара після кари смерті).

Для чого ж, з якою метою п. К. Туркало, що на власні вуха чув цей присуд, подає фальшиві відомості? Невже п. К. Туркало гадає, що інші особи, і я в тому числі, що виводила з судової залі знепритомнілу, після слова "розстріл" О. Ф. Дурдуківську, колись можуть забути цей присуд? Фальшуючи перебіг самого процесу, п. К. Туркало фантазує і тоді, коли пише що "після процесу, генеральному прокуророві Михайлику було закинуто, що не він керував процесом, а Старицька-Черняхівська?"

Світлої пам'яті Людмила Старицька-Черняхівська, моя дядина, тримала себе на процесі мужньо і гідно. Такі жінки були і є окрасою нашої нації. Не обтяжена відповідальністю за життя десятків тисяч заарештованих поза процесом українців, вона мала змогу висловлювати свої думки вільніше, як керівники організації. Але, мимо того, багато відповідей Єфремова, Павлушкова, Заліського, Чехівського, Дурдуківського, Івченка і інших були ще гострішими, були сміливими гаслами до продовження дальшої визвольної боротьби. Кожен, хто прочитає стенографічний, хоч і скорегований Московою звіт судового процесу, може це легко встановити. Чому ж п. К. Туркало принижує інших мучеників за Україну і говорить лише за одну особу, лише за Л.М. Старицьку-Черняхівську? Чи не для того, щоб протиставити всіх інших підсудних одній жінці і тим принизити цілу спільноту? Тільки з цією метою п. К. Туркалом вигадано слова, нібито одного з захисників, що "на процесі був тільки один чоловік і той в спідниці". Це речення з'явилося на еміграції і поширене воно з певних українських кіл. І, коли б Людмила Михайлівна була жива, напевно б п. К. Туркало не насмілювався б оперувати її ім'ям для зплямування тих, кого вона до останку любила і поважала, як вона про них висловлювалась в нашій хаті в моїй присутності, коли відвідувала О.Ф. Дурдуківську, незадовго до її трагічного кінця.

П. К. Туркало знає чудово, що суддям і прокурорам було закинуто після процесу щось інше, а саме, що вони не добилися від головних обвинувачених засуду петлюрівщини і ствердження тези, що Петлюра і СВУ хотіли "продати Україну панській Польщі".

Методу "критики" моєї статті про СВУ і СУМ в "Свободі" п. К. Туркало запозичив у советських партійно-літературних критиків. Ті часто обвинувачують авторів у тому, **чого вони не написали**. Нап.: "чому не показано у творі незламного большевика", або: "чому мало виявлена ведуча роль партії" то що. Оперуючи цією методою, п. К. Туркало

закидає мені, чому я не написала про практичну працю СВУ, про перебіг судового процесу і т.д. Відповідаю, що моя стаття в “Свободі, що є об’єктом нападок п. Туркала, була оформлена в скороченні редакцією “Свобода” з тексту моєї доповіді до 30 річчя судового процесу СВУ-СУМ”. У моїй доповіді, яка обіймає 75 сторінок машинопису, багато сказано і про працю СВУ і про перебіг судового процесу і слідства і, навіть, про мої розмови з слідчими ГПУ під час допитів. Але Редакція “Свободи” не могла вмістити такого великого матеріалу. Ця доповідь буде видрукована повністю в збірнику СВУ, і з неї п. К. Туркало може тоді довідатися про багато речей, про які він ніколи не чув і не знав.

Закид п. Туркала, що я нібито вигадала нового оскарженого “Удовиченка” теж поспішний. Мова йде про лікаря, проф. Удовенка, так стоїть і в моєму рукописі. Це не моя, а друкарська помилка редакції “Свобода”. Цілком зфальшував і перекрутив п. К. Туркало ту частину моєї статті де говориться про терор. “Вона”—пише п. Туркало,— “... чимало каже про терор, що входив, ніби, як одне із завдань цієї організації. Тим часом було як раз навпаки”. Про це свідчить справа сумівця Крутька, про що згадувалось і на процесі. Але, безумовно, ані Єфремов, ані Павлушков на ці теми з п. Туркалом не розмовляли і про це йому не докладали. Взагалі не маю найменшого сумніву, що й в інших справах СВУ-СУМ, ані Єфремов, ані Павлушков з п. Туркалом не провадили жодних розмов, бо він для них був малознаною людиною. Помилувався п. К. Туркало і відносно згаданого мною повстанця Ангела. У мене мова йде не за студента Леся (Олександра) Грудницького, але за вчителя Михайла Васильовича Ангела (правдиве прізвище), що діяв разом з отам. Дерещуком. Ще в 1926 р. відвідував він нашу родину в Дзвонковій під Київом і вмер від якоїсь хвороби в 1927 р., ще до арештів у справі СВУ. За кол. отам. Мордалевича я не згадувала, бо ми мали відомості, що він перейшов на бік большевицької Москви. Що й підтвердив у листі до Редакції “Свобода” п. Ф. Мелешко, який був опублікований під назвою “Дещо про Мордалевича - Головацького” (“Свобода” 4-го травня ц.р.), як відповідь К. Туркалу. Для чого ж, цю особу, п. Туркало виставив, як героя? Поправка п. К. Туркала, що до дати смерті М. Міхновського теж невдала. М. Міхновський повісився не влітку 1925р., як він пише, а ще в травні 1924 р. Офіційна дата: 3.5.1924 р. подана і в “Бюлетні Дипломатичної Місії УНР” в Румунії ч.44 від 12.6. 1924 року проф. Мацієвичем. В. Андрієвський в одній із своїх статей подає теж травень 1924 р., але з датою 28.5.1924 р. Отже і тут п. К.Туркало, як майже всюди, пише про те, чого не знає, хоч і декларує в своїй статті, що йому “...належить ще сказати тільки те, що я знаю, що мені достоменно відомо”. На жаль у п. К. Туркала все виходить навпаки.

Для чого п. К. Туркало пише, що заяву про по-

милування, підсудним було запропоновано подавати до... “московського ВЦИК”? За тодішніми законами, на вироки судів УССР, прохання про помилування треба було подавати лише до так званого “Всеукраїнського Виконавчого Комітету”, де головою був “Всеукраїнський Староста” — Г. Петровський. Тільки в особливих випадках можна було звертатись до московського ВЦИК, якщо ВУЦВІК лишав таку заяву без відповіді. І, насправді, засудженим було запропоновано подати заяву на ім’я Г.Петровського. Чи не тому пише неправду п. К. Туркало, щоб зняти з українських комуністів — прислужників Москви, що були в ВУЦВІК-у, відповідальність за долю замучених провідників СВУ й СУМ-у?

П. К. Туркало правильно пише, що підсудні відмовилися подавати заяви про помилування, але твердить, що за них всіх зробили це судові оборонці. Ні! Судові оборонці зробили це не за всіх, бо деякі з засуджених заборонили своїм адвокатам це робити.

Щоб якось зменшити вагу моїх свідчень за ті факти і події, що я подала, п. К. Туркало постійним підкреслюванням моєї молодости у той час, намагається викликати вражіння, ніби то мені було під час справи СВУ не більше 10 років. Розповідаючи за вигаданий ним арешт В. Дурдуківського у 1928 р., п. К. Туркало пише дослівно: “...а вона, хоч була молоденька, могла це свідомо сприйняти й пам’ятати”. У 1928 році я вже була студенткою вищого учбового закладу і брала участь в підпіллі і даремно п. Туркало хоче мене виставити перед читачами, як несвідому дитину. “Мала” Павлушкова отримала на процесі СВУ суворіший вирок, як “великий” п. К. Туркало, а саме 3 роки заслання, яке лише після численних звернень О. Ф. Дурдуківського, а також С. Єфремова, В. Дурдуківського і М. Павлушкова із в’язниці на ім’я Г. Петровського було замінене на 3 роки умовно. В той час, як сам п. К. Туркало відразу за вирок суду одержав умовний вирок на 3 роки!

Маю підстави твердити, що п. К. Туркало взагалі не був учасником СВУ, лише учасником судового процесу, бо був заарештований тільки тому, що бував у хаті Л.М. Старицької-Черняхівської і працював в І-ті Наукової Мови ВУАН, багатьох співробітників якого, ще до початку арештів в справі СВУ-СУМ-у, викликали на допити до ГПУ. Деякі з них приходили до нас до хати і про це оповідали. Отже, п. К. Туркало взагалі нічого не знав, і не міг знати з внутрішнього життя СВУ-СУМ-у, бо про це не знали навіть і справжні рядові члени організації.

Всі виступи і публікації п. К. Туркала спрямовані на паплюження СВУ, як організації і намагання очорнити її керівників. Вигадки, неправда, перекручування фактів і подій, навіть відверте фальшування, є улюбленими методами, що ними оперує п. К. Туркало. Згадаймо лише малу частинку його

твердженнь у спогадах "45", що ми вже за них писали вище. Посилаючись в своїй останній статті на ці спогади, як на "непомильне джерело правди" п. Туркало так само фальшиво насвітлив присуди головним обвинуваченим СБУ; він пише, що нібито книгозбірня Єфремова була конфіскована ГПУ під час слідства, коли в дійсності вона хоронена нами стояла в нашій хаті аж до 1938 р. Лише після другого арешту і розстрілу В. Дурдуківського її забрало НКВД. Пан Туркало не зупиняється навіть перед очорнюванням дітей і родичів засуджених за СБУ. Так він пише за дітей Ніковського, що його син нібито був комсомольцем, а дочка одружена з енкаведистом? Насправді ж бідному хлопцеві не дали навіть змоги продовжувати навчання, а дочка ніколи за жадного енкаведиста не виходила заміж. Так само й дружина Стешенка ніколи не була енкаведисткою, як запевняє п. К. Туркало. Від Л. М. Старицької-Черняхівської я особисто чула, що Маруся Стешенко була її найліпшою підпорою і другом. Як жидівка, вона трагічно загинула за німців. Але п. Туркало зневажив її за власним зізнанням, лише на підставі джерела "казали люде". В іншому своєму писанні, п. К. Туркало заперечує п. Івченковій, що Брук був головним слідчим в справі СБУ. Між тим Брук був нач. слідчої групи, давав вказівки іншим в справі СБУ-СУМ-у і був слідчим головних обвинувачених. Після того, як інші слідчі поскаржилися на мою вперту поведінку на слідстві і на моє небажання зізнавати, Брук, як головна інстанція викликав і мене.

Обкидаючи у своїх спогадах "45" брудом, так би мовити, "по дорозі", навіть другорядних і побічних в історії СБУ осіб, свою головну увагу п.К.

Туркало концентрує на паплюженні С. Єфремова, В. Чехівського, В. Дурдуківського, М. Павлушкова, М. Слабченка, проф. Іваниці і інших підсудних. Під прозорою оболочкою фальшивого співчуття він намагається очорнити людей, з яких кожний зокрема у своєму житті зробив для визволення України більше, ніж ціла армія таких, як п. Туркало! Людей, що були замучені московським окупантом за допомогою українських комуністів і самі за себе відповісти Туркалові не можуть! Але навіть ця остання обставина не зупинила п. К. Туркала, як раз у дні 30 річчя процесу СБУ, пролити сльозу співчуття... над головою і членами суду, над прокурорами, що керували процесом, цебто над катами СБУ? Він намілювався поставити катів на одному рівні з їх жертвами, і цього не можуть затушувати жодні "схилання" голови п. К. Туркала, наприкінці його статті перед об'єктами його інсинуацій. Навіть свою статтю, що мусіла б бути присвячена трагічній загибелі найкращих українських патріотів, героїв нації, п. К. Туркало починає в поблажливому ярмарковому тоні, ніби згадуючи щось веселе "...на сцені Харківського Оперного Театру 45 душ, за висловом одного з підсудних на суді, відспівали оперу під назвою СБУ". Пан К. Туркало знаходиться вже в досить поважному віці, тому виправдати його поведінку в цій справі молодістю і несвідомістю не можна. За цією кампанією паплюження і очорнювання керівних осіб СБУ криється свідомо цілеспрямованість. Своїм поступованням п. К. Туркало сам себе відокремив від 45 підсудних і після його "спогадів" і статей треба це посв'ячене кров'ю аритметичне число розглядати як **45 мінус 1!**

В.Коваль

Розсадники культу юди й підлоти!

1. Троянський кінь червоної Москви.

За сорок років московсько-комуністичної окупації в Україні зайшли докорінні переміни в свідомості людей, у їхній психіці, в економіці і в соціальній структурі. Все це українська еміграція повинна враховувати, якщо хоче діяти співзвучно з національними силами свого народу. Врахувіймо також, що впродовж двадцяти останніх років і наддніпрянці й українці західних земель, включно із закарпатцями перетоплюються у спільному советському казані, і на українських землях вже домінує соборний тип т.зв. підсоветського українця. І фактом є, що західньоукраїнське населення уподібнюється до підсоветської наддніпрянщини, а не навпаки! А найголовніше, мусимо пам'ятати, що підсоветський українець виростає й формулюється в умовинах тотального обмоквлення, не лише способом переселювання, зокрема молоді за межі УССР, де Москвою заборонені усія прояви українського національного життя, чи в т.зв. советській армії та безпосередній русифікації в самій Україні, але й шляхом виховання підростаючого покоління вже у

початковій школі, хоч і з українською мовою навчання, але за змістом російським!

І все ж, не зважаючи на такий стан, на підставі нашого перебування під советами, ми твердимо, що цей неприхований русифікаційний курс Москви зміцнює в українському народі протимосковські й протикомуністичні настрої.

Щож до "советизації" українського народу, то це не значить, що українці примирилися з колгоспним, чи фабрично-заводським рабством, чи сприйняли "ідеї" комунізму. Зовсім ні! Під цим терміном треба розуміти психологічні зміни в прикметах українського народу, в його натурі, в його розумінні шляхів щодо розв'язання тих чи інших національних проблем.

Але мусимо рахуватися з фактом, що панування червоно-московського окупанта в Україні накладає свій згубний відбиток на частину нашого народу! І хоч вона невелика в порівнянні до загальної маси українців в УССР, про те вона є при владі, яку ділить з місцевим і насланим в Україну московським елементом. Вони разом

очолюють місцевий партійно-бюрократичний і адміністративний апарат, який виконує окупаційні накази Москви.

До цієї категорії московських вислужників і нагачів слід зараховувати не лише "ідейних" комуністів і комсомольців з поміж українців, але й відповідну кількість т.зв. "безпартійних большевиків", які, як знаємо, часто є сумліннішими вислужниками Москви, ніж де-хто з поміж членів КПУ й комсомолу!

Треба передбачати, що у змінених обставинах в Україні, згадані окупацькі вислужники, з метою самооборони перед українським народом та з метою втримати за собою привілеї советського періоду, намагатимуться завести диктатуру однієї партії. І зроблять вони це при допомозі однопартійців, які опинились поза ССРСР та об'єдналися під покришкою "революційних демократів".

Послугуючись відомою методою, що часто повторювана брехня буде сприйнята за правду, згадані "революційні демократи" (УРДП—Івана Багряного й УРДП—Івана Майстренка) вже довгі роки саме й "обробляють" українську еміграцію в напрямку прищепити їй, що вислужники Москви, українські комуністи й комсомольці, чинять українському народові добро, і що у всіх злочинах, доконаних над українським народом впродовж сорока років, винна виключно Москва! Треба тільки, мовляв, якимось позбутися московської опіки над КПУ, як відразу всі її московські вислужники **перевтіляться** в українських патріотів. Отже всіх їх треба уважати за "провідний актив" української нації, який **мусить** покищо пристосуватися до дійсності?!

При цьому "революційні демократи" свідомо промовчують незаперечні факти, що саме при допомозі цих українських комуністів Росія перемогла Українську Народню Республіку, бо послугувувалася ними спочатку, як п'ятою колоною в запіллі молоді Української Держави, а пізніше створила з них у Москві т.зв. "Український Комуністичний Уряд", який згодом перевезено до Харкова, і який вже "законно" від імені українських "робітників і селян" закликав собі на "допомогу" проти "української буржуазії" "старшого брата". Отже було так само, як у наші часи в Польщі, чи в Мадярщині, чи деінде, коли Москва використовує місцевих комуністів для прикриття своїх агресивних імперіалістичних планів! Цеж факт, що тільки при допомозі цих місцевих вислужників Росія тримається сьогодні в Україні та, спираючись на них, здійснює всі свої окупаційні плани, а в тому й русифікацію українського народу.

Про це останнє, вже без найменшого маскування, пише (очевидно за настановою ЦК КПУ) в "Радянській Україні" від 13-го березня ц.р. І.Кравцев, кандидат філософських наук. В статті "В.І.Ленін про російську і національні мови нашої країни" цей Юда розписується про те, що прийде час, коли всі мови зіллються в одну, пише він, як українці "люблять" російську мову, та яка це високорозвинена культурна мова, якою послугуються в ОН, вчать в школах ЗДА і т.п. Щож до тих, які в УССРСР жадають першенства для мови республіки, тобто для мови української, цей дегенерат обзиває їх "буржуазними націоналістами".

І.Кравцев — це і є справжнє обличчя звироднілого московського запроданця, обличчя тих, кого "революційні демократи" підсовують українській еміграції, як "провідний актив" української нації в УССРСР?!

А насправді це є московські колаборанти, яких без

найменшого вагання змете український народ, як тільки Москва буде неспроможна контролювати Україну! Їм пригадають і розкуркулювання, й вивожування свого народу на Сибір, і голод, і "любов" українців до "російської мови" — пригадають все те "добро", яке Москва вчинила Україні при їхній допомозі!

Чому ж всі ці "добродії" з КП(б)У й комсомолу втікали перед наступом німців у 1941 році? Значить боялися свого власного народу, його помсти, але коли побачили, що німцям можна так само служити, як і Москві, тоді з неменшою жорстокістю, служачи новому окупантові, розправлялися з українцями, які активно приступили до розбудови українського національного життя!

Але шляхом упертої й неперемінливої в засобах пропаганди, побудованої на фальшуванні головно національно-політичної дійсності у 20-их і 30-их роках в Україні, уердепівські пропагандисти намагаються "реабілітувати" згаданих запроданців Москви, яких вона ще сама не реабілітувала, бо очевидно планувала, що вони їй краще прислужаться, як "мученики" за "націонал-комуністичну" УССРСР!

І відбувається ця еміграційна "реабілітація" запроданців з одночасним моральним нищенням авторитетів, справжніх борців за волю українського народу, та заперечуванням протимосковської підпільної діяльності під советами керованих ними організацій, які боролися не тільки проти московських колонізаторів, але й її українських вислужників! Уердепівські фальсифікатори, якщо згадують у своїх писаннях про жертви московського терору в Україні, то обов'язково змішують до купи і комуністів і антикомуністів. Пишеться наприклад, що мовляв, від сталінського терору загинули Скрипник, Хвильовий, Любченко, Коцюбинський, а в перемішку з цими московськими вислужниками вставляються імена, академіка С.Єфремова — провідника СБУ, М.Павлушкова — провідника СУМ-у, членів СБУ Ніковського, Чехівського, Старицької-Черняхівської й інших українських вчених, науковців, письменників і видатних осіб, рушіїв українського національного відродження тих років, яких Москва знищила руками скрипників і любченків перед тим, як зліквідувала їх самих, щоб позбутися місцевих конкурентів на владу в Україні, дотримуючись старої, як світ, істини: "мурин своє зробив, мурин може відійти"!

Застосовуючи таку тактику, УРДП розраховує на те, що люди, які не знають життєвого шляху цих московських вислужників, почнуть їх шанувати, як і знаних ім українських патріотів, бо й чому ж не шанувати, коли їх так само зліквідувала Москва?

Отже УРДП свідомо, й з далекосяглим розрахунком, поширює в середовищі української еміграції культ Юди й підлости!

І так само, як Хрущов у своїй відомій протисталінській доповіді на XX-ому з'їзді КПСС у 1956 році висловлював жаль тільки на адресу знищених Сталіним однопартійців, так само пропагатори культу Юди усю свою увагу скеровують на "реабілітацію" своїх однопартійців, яких так само знищено за Сталіна?

Іван Багряний, наприклад, вже був такий певний своєї перемоги в напрямку "реабілітації", що неодноразово твердив у виступах, що, мовляв, Спілка Визволення України то була провокація ГПУ(НКВД), а Хвильовий, Скрипник і Любченко, як виходить, що судили цих "про-

вокаторів" з СВУ, були українськими патріотами, жертвами сталінського терору?

30-ліття судового процесу над провідним складом СВУ й СУМ-у, що його відзначаємо у 1960 році, виявило, як глибоко вкорінені культ Юди й підлоти в середовищі української самостійницької протикомуністичної еміграції. УРДП підтримувана хвильовистами, які загіздилися в інших українських політичних, суспільно-громадських, культурних і навіть церковних організаціях досягли в цьому напрямку виняткових успіхів. Під їхніми впливами українська еміграція помітно втрачає своє безкомпромисове протикомуністичне наставлення. Все частіше лунають голоси, підсилювані уєрдепівськими гучномовцями, про те, що, мовлях, акція в розвінчуванні пропагаторів культу Юди й підлоти, що її провадить СВУ, є "водою на млин Москви", бо, мовлях, викривання зрадницької ролі українських комуністів сприяє пропаганді московських білих імперіалістів про те, що "большевізм" в Україні встановила не Москва, а українські комуністи?

Інші знову твердять, що викриваючи цих пропагаторів підлоти, СВУ компромітує свій народ, бо показує, що він виловлює з себе таку погань?

Відкидаючи подібні "аргументи" з боку УРДП (яка знає чого хоче!), відповідаємо тим, які намагаються обдурити самих себе, що якраз дотеперішнє промовчування цього явища дало можливість кадрам з КПУ й комсомолу на еміграції використати час на те, щоб підвести під прапор підлоти увесь український народ, а в тому й згаданих "моралістів". Це ж В.Шумило в органі УРДП "Українські Вісті" за 10-те грудня 1953 року (ще сім років тому!) в статті "Україна їх відречеться" написав:

'А ми такі, як уся підбольшевицька Україна, прапором якої був і залишиться Хвильовий. Хвильовий був комуністом, і ми такими були. Хвильовий був комсомольцем, і ми також'.

Отже, ставимо питання: Якщо викривання розсадників культу Юди й підлоти є "водою на млин Москви", то чим тоді є комуно-комсомольський паспорт, яким нагородило УРДП всю українську націю під советами і нас тих, що під ними були?

У світлі наведеного неможливо відрізнити, де починається "робота" прямої московської агентури, яка безсумніву прикладає рук, щоб розклати українську еміграцію, зокрема з наддніпрящини, скомпромітувати її в не-комуністичному світі, як скомунізовану, а де "межа діяльності" пропагаторів культу підлоти?

Незаперечним є, що московська агентура використала Хвильового, як троянського коня, та в'їхала з ним в українське протикомуністичне середовище, щоб при допомозі т.зв. "націонал-комунізму" вмовляти в нас, що "перемога" комунізму таки неминуча, а тому нічого іншого не лишається тільки орієнтуватись на "реалітети" в СССР чи УССР!

Але поширення культу Юди й возвеличування підлоти не обмежується пропагандивною писаниною хвильовистів, яка призначена для українського еміграційного середовища. Крім десятків назв "художніх творів", головню з під пера Івана Багряного, у яких возвеличено всіх московських вислужників та "воєнну силу" самої Москви ("Огнене коло"), на ці теми вже видано чимало "наукових праць" і "документів", які перекладено й видруковано в чужих мовах, головню в англійській.

Отже "приціл" взято на тих, що "формують" політику Сходу Європи. І хтось фінансує ці коштовні видання, хтось заікавлений у тому, щоб культ Юди знайшов щедрих опікунів, і щоб ці опікуни "ставили ставку" в своїй "боротьбі" з "інтернаціональним комунізмом" на його українських вислужників?

У 1954 році в Нью-Йорку появилася в англійській мові видана американським східно-європейським фондом праця Івана Майстренка про "Боротьбізм", яка має підзаголовок "Розділ з історії українського комунізму". Це видання фірмують шість американських університетів. Автор І.Майстренко у цій своїй "праці" (яка дотечі не підписана його прізвищем?) дякує д-ру А.Даліну (відомий американсько-жидівський москофіл) за те, що "піддав" йому цю тему, дякує УВАН, а зокрема одному з її науковців В.Міжковському, проф. д-ру Решетареві, д-ру Ю.Луцькому та І.Рудницькому, а між ними й відомим хвильовистам Ю.Лавриненкові й Г.Костюкові та іншим.

З цього бачимо, що І.Майстренко, крім двох своїх однопартійців, з якими він творив УРДП, заручився також підтримкою солідних науковців, українців і американських наукових установ, щоб перепачкувати свою "наукову працю" про "український комунізм", який, до речі, науковець з Торонтонського Університету в передмові до цього фальсифікату порівнює з тітовщиною в Югославії, що не відповідає правді, бо Тіто був відносно самостійною хоч і комуністичною силою на своїй землі, тоді коли українські комуністи-боротьбісти ніякої підтримки з боку українського народу не мали, а тому й мусіли перетворитися на звичайну московську агентуру і закінчили вони своє існування, не лишивши по собі жодного сліду!

Роком раніше, тобто у 1953 році Ю.Лавриненко (Ю. Дивнич) також видав в англійській мові "наукову працю" під назвою "Українські комуністи та советсько-російська політика по відношенню України", у якій він українських комуністів змалював неперевершеними українськими патріотами?

І через те, що українська еміграція ніяких наукових праць в чужих мовах немає дотепер ані про Українську Народню Республіку, ані про Спілку Визволення України, ані про Українську Автокефальну Православну Церкву, то чужинцям, які цікавляться українськими справами у роки визвольних змагань і пізніше під червоно-московською окупацією, нічого іншого не лишається, як тільки прийняти на віру писання звеличників культу Юди й підлоти, що в Україні, крім комуністів, ніхто за її інтереси не дбав!

Звичайно, ми не є проти того, щоб провадити наукові досліди і в ділянці "українського комунізму". І дослідити його виникнення та шлях до зради національних інтересів в найповнішому обсязі, і ясно, що найкраще могли б це зробити ті, які самі були причетні до того "боротьбізму", чи "хвильовизму", але коли замість очікуваної праці в дусі югославського комуніста М.Джіласа, який у своїй критиці комунізму, що появилася під назвою "Нова кляса", дав нищівну характеристику цього антинароднього явища, а комуністів назвав шкурниками й нездбною клікою розв'язати жодних життєвих проблем, а упершу чергу проблем національних і в якій автор за приклад подав Україну, ствердивши, що російський комунізм знищив усіякі прояви української політичної думки й загальмував культурний розвиток ук-

раїнської нації, то поява згаданих "наукових праць" написаних під небом вільного світу (М.Джilas написав свою працю у титовській тюрмі в Югославії), українськими комуністами, які "вибрали волю" в стилі пропагування культу Юди й возвеличчування зрадників свого народу, інакше не може бути розглядувана, як свідомо й плянова диверсія п'ятої колони, скерована проти української визвольної справи!

І що є найдивніше, що і в стінках Української Вільної Академії Наук у ЗДА систематично відбуваються "наукові конференції", присвячені "підсоветській Україні", на яких незмінний доповідач В.Голубничий (що вже здобув собі освіту у ЗДА!) тільки й займається тим, що вишукє "позитивні" риси в діяльності українських комуністів-україстів, боротьбистів, хвильовистів і інших московських вислужників? Ми ще ніколи не чули, щоб бодай одна така конференція УВАН була присвячена діяльності **проти**комуністичних сил у підсоветській Україні, а зокрема СБУ, провідні сили якої склалися з наукових співробітників Української Академії Наук у Києві, отже творили українські, національні, культурні цінності в умовах комуно-московського терору й донощства тих, яким приділяє увагу еміграційна УВАН?

І кого ж "протиставлять" розсадники культу Юди й підлоти на згаданих конференціях УВАН знищеному мізкові української національної культури академікам А.Кримському, С.Єфремову й іншим, Митрополитові УАПЦ В.Липківському і соткам українських письменників, науковців, суспільно-громадських діячів, які протиставилися "советизації" України? Нікого іншого тільки вбивників-чекістів, висуванців від "станна", малограмотних наркомів, відкомандированих органами НКВД до УАН червоних "академіків" і всю комуно-комсомольську кліку партійних горлохватів, яких у порядній державі не допустили б до замітання коритарів в державних установах.

І всіх отаких московських вислужників розсадники культу підлоти підсовують чужинцям і українській еміграції, як "будівничих" України!

Хто вони такі, оті любченки, скрипники, хвилі і їм подібні, яка їхня освіта, який їхній вклад в українську національну справу?

Чи ж не на наших очах відбувалося оте "будівництво", чи не ми були свідками того, як московські вислужники під командою уповноваженого "брата" з Росії викидали на мороз дітей, стариків, жінок, пакували їх тисячами у нетомпені вагони та відправляли на смерть у Сибір, або заганяли за дроти у своєму районі, де ці "вороги народу" вмирили з голоду? Чи це не ми були свідками, як у 1933 році вмирили мешканці цілих сел, за винятком партійно-комсомольської кліки? Добігає пів століття порядкування в Україні кадрів з КП(б)У й комсомолу, починаючи від скрипників і любченків і кінчаючи на коротчєнках і підгорних. І що з того, що в УССР збудовано дніпрогєси й інші "гіганти"? Ніякої користи українському народові вони не приносять, навпаки, Москва має можливість ще інтенсивніше експлуатувати економічно Україну!

На якому рівні перебуває сьогодні український народ під оглядом свого національного поступу? Як знаємо з "культурного обміну", що коли б не українське народне мистецтво, яке виплекане задовго до "здобут-

ків жовтня", то мистецьким силам УССР взагалі не було б чого показувати за кордоном?

А ніхто ж інший тільки Хвильовий і його еміграційні звеличники "прощання з учора", "здавали" до музеїв шаравари й гопаки, а Іван Багряний у своєму вірші "Канів", який він опублікував був у журналі "Життя й революція" ще у 1927 році, "пророчив" і Т.Г. Шевченкові, що "Твій вік, давно одспіваний, пропав".

І як же жалюгідно виглядають намагання пропагаторів культу Юди прирівняти українських комуністів до польського Гомулки, чи югославського Тита? Ці бодай зуміли відстояти на деякий час свій національний комуністичний тоталітаризм, але ж нічого подібного навіть не намагалися робити українські комуністи, хоч фактом є, що в перші роки існування УССР, московські окупанти були не в силі опанувати її адміністративний і партійний апарат!

І сьогодні, коли СБУ викриває тих, що силкуються "реабілітувати" злочинців, які в угоду Москві знищили 20 мільйонів українського народу, зупинили національний ріст української нації, між нами знаходяться люди, які цю протиюдину акцію називають "розпалкєванням братоненавистництва"? З чого виходить, що викривання злочинців є більшим злочином від того, який вони повинили супроти власного народу?

Виходить, що такого "брата", як І.Майстрєнко треба цілувати за те, що він винищення українців голодом називає "прогресом"? Про це він у своєму органі "Вперед" за жовтєнь 1957 року написав так:

"Плюсом є те, що терором 30-их років сталінізм "навіки ліквідував дрібну селянську власність, і що "зникнення в СССР дрібного селянського господарства треба вважати великим прогресом".

Чи можна знайти підліші приклади гарцювання на трупах синів і доньок власного народу, як це, що пише "брат" Майстрєнко?

Слід звернути увагу, що розсадники культу Юди найбільшу свою увагу приділяють пропагандивному вищуванню т.зв. "культурного ренєсансу", що відбувався в Україні під московською окупацією у 20-их і на початку 30-их років, приписуючи його "розквіт" виключно українським комуністам, а зокрема Скрипникові й Шумському тогочасних наркомів освіти УССР. Про цей "розквіт" і про причини пізнішого його занепаду згадуваний вже попередю Ю.Лавриненко видав у польському(?) Видавництві "Культура" в Парижі у 1959 році книжку п.н. "Розстріланє Відродження" у якій і словом не згадує про те, яку величєзну шкоду український культурі, а зокрема письменству спричинили українські комуністи. Саме цю "дрібницю", яку "недоглянув" Ю. Лавриненко-Дивнич виправляє письменник В.Чаплєнко у своїй праці "Пропащі сили", що появилася у 1960 р., накладом Української Вільної Академії Наук — філіялу в Канаді.

Описуючи умовини, в яких знайшлося українське письменство від 1920 до 1933 року. В.Чаплєнко у передмові пише :

"Цей період в історії большевицької влади на Україні прикметний певним її "культурним лібералізмом", пов'язаним з Новою Економічною Політикою, і загальна картина українського письменства за той час на перший погляд не показується дуже вбогою, особливо, як порівняти її з цілковитою пустєлею наступного періоду 30-их і пізніших років. Але при ближчєму аналізі вия-

ляється, що й за цих найоптимальніших для дотеперішнього большевицького режиму обставин українські письменники зазнали такого згубного тиску, що їх із повним правом можна назвати "пропащими силами".

Є у цій праці і згадка про Скрипника, який у 1930 році у виступі на з'їзді спілки письменників "Західна Україна" говорив, що "письменники повинні були активно шукати ворогів" цебто мусіли бути донощиками на своїх співтоваришів пера, бо, як він підкреслив, "не все виявляється через ДПУ(ГПУ). Дещо залишиться виявити й самим письменникам".

Автор "Пропащих сил" на підставі документів і власного пережиття доводить, що українські комуністи, зокрема на письменницькій ниві, були вірними псами Москви. Вони нищили усіякі прояви української національної думки в письменстві.

Про Хвильового він між іншим пише:

"...не зважаючи на його сміливі виступи, він ні разу не був заарештований..." — прозоро натякаючи, що причиною цього могло бути його особисте пов'язання з ГПУ.

Просякання культу Юди й підлоти у всі ділянки українського життя на еміграції можна спостерігати на прикладі Першого Українського Студенського Ідеологічного Конгресу в США, що відбувся у Філадельфії в дні 29-го квітня і 1-го травня 1960 року, на якому представник Об'єднання Української Демократичної Молоді (прибудівка УРДП Івана Багряного) прочитав доповідь "Україна під советською окупацією" (Чому не під московською окупацією?), яка була перенизана твердженнями, що і Хвильовий і Ю.Коцюбинський і СВУ і СУМ змагалися за Українську Державу? З цього бачимо, що УРДП вже виростило вірних наслідувачів з поміж молоді, яка перебуває під впливом цієї партії і вже у свою чергу насаджує культ Юди там, де не можуть дістатися "вихователі" ОДУМ-у!

Що УРДП і її прибудівки є найдогіднішим пристановищем для московської червоної агентури, яку час від часу МГБ відкликає на "родину", щоб цим сяти недовір'я до української еміграції, можна впевнитись з того реєстру ще недавніх урдепівських активістів, які вже повернулися до ССРСР. Нижче подаємо де-які факти.

Так з Австралії до Хрущова виїхали Гімелґрайх, батько ЦК УРДП і голови КК УРДП на Австралію Костя Гімелґрайха, і Кривенко — голова місцевого Комітету УРДП і "легіону" ім. Симона Петлюри в Ньюкастлі. Цей останній був дуже рухливий урдепівський розбивач українського громадського й церковного життя місцевої громади. На перший погляд, яке, мовляв, має відношення до сина виїзд батька? Але в ССРСР, як знаємо, за "контрреволюційну" діяльність когось у родині відповідає увесь рід від десятого покоління! Павло Омеляненко, активний "діяч" УРДП у Франції у 1957 році опинився на "родині". З його появою у берлінському комітеті МГБ Михайлова, газета "За возвращеніє на родину" (ч.ч.51,52,53 1957 р.) надрукувала статтю (зі світлинкою П.Омеляненка) п.з. "Українські націоналісти — враги України" у якій, малюючи себе "бувшим націоналістом", він "разоблачає" подлїю роль так називаємої УРДП":

"Гаваря о подобних мис — пише агент МГБ — я должен сделать некоторос уточненіє. Это руководитель і актив современной украинской емиграції типа Багряного, Воскобойніна, Гасієно, Пігідо, Підгайного, Бендери,

Ромашко, Грішка і др. Это те люди, которые любят много говорить о своей политической деятельности..."

Деж тут заповіджені "разоблаченія"? Навпаки, він підніс членів ЦК УРДП до ранги "руководителей современной украинской емиграції", коли насправді всі ці особи не є ніякими "лідерами" української еміграції, як не був ним і агент МГБ П.Омеляненко, а є вони одо-партійцями з УРДП, які втікають від націоналізму, як чорт від ладану!

І тому в іншому розділі названої статті "Іуда Багряний і его УРДП" хоч МГБ і наділяє І.Багряного різними епітетами, як "підлого", "хитрого", але, звучить воно, роблено, фальшиво.

На окреме й пильне дослідження заслуговує відклик на "родину" у 1959 році агента МГБ в Англії Михайла Вербицького — голови урдепівського Демократичного Об'єднання Бувших Репресованих Українців під Советами (прибудівка УРДП, яку створено в протывагу одноіменної назви організації в Англії). Про цього агента та про його "діяльність" на еміграції і в Україні, бувші репресовані українці під советами підготовляють до друку матеріали у яких подаються факти, як УРДП всупереч пересторогам форсувало М.Вербицького на провідні становища у своїх прибудівках.

І найголовніше, що цей тип був редактором матеріалів, які появилися у 1952 році накладом ДОБРУС-у в Англії під назвою "Найбільший злочин Кремля", що він їх зредагував на підставі свідчень потерпілих українців під час колективізації, голоду 1933 року й інших московських репресій в Україні. Читаючи ці свідчення, кров стигне в жилах від усіх тих страхіть, які Москва dokonala в ті роки при допомозі її українських вислужників. Але, як довідумось від деяких авторів, що зберегли копії висланих ними свідчень та зважаючи їх тексти з надрукованим, впадає в очі "чистка", яку перевів М.Вербицький, викресливши цінні місця. Ще перед друком матеріалів була пропозиція, щоб їх випустити під назвою "7.000.000". Про це один зі свідків писав Вербицькому, але той був рішуче проти такої назви.

У нашому розпорядженні є лист, написаний рукою Вербицького, у якому він "обґрунтовує" своє становище так :

"Є такий польський публіцист Слшипек, який в одній своїй публікації доводить, що в наслідок голоду, заслань тощо українців, мовляв, лишилося не більше, як 20-22 млн. Отже в кожному разі є не в нашому інтересі збільшувати кількість наших втрат. Тих людей, що їх замордувала Москва, ми вже не повернимо, а наша рачія змушує нас називати радше мінімальне ніж максимальне число. Думаю, що Ви мене зрозуміли і ... погодитесь, що ставити цифру "7.500.000" є не в нашому інтересі".

І.Вербицький, в інтересах Москви, у передмові до виданих матеріалів зменшив українські жертви до 3 мільйонів! Очевидно, що московський агент не міг надіслати йому свідчення знищити, чи сфальшувати, бо про їх видання була постанова з'їзду, і тому він викреслив занадто разучі місця, а текст приперчив ніби мимоходом, вставками про самогубство Скрипника, Любченка, Хвильового — дотримуючись при цьому вже усталеної пропагаторами культу Юди лінії. Але ще одна обставина видалася дивною для авторів свідчень, вже після появи книжки, що її авторство привласнив М.Вербицький

собі. Виходило, що поміщені в ній матеріали написав він особисто?

Щойно коли стало відомо про його поворот "на родину", вилізло шило з мішка. Виступаючи в радіо "За возвращеніє на родину" Вербицький заявив, що матеріали, які він написав є вигадані й не відповідають правді.

2-го серпня 1959 року радіовисильня МГБ в Берліні повідомила:

"В сьогоднішній нашій передачі ви послухаете розмову нашого коресподента з Михайлом Миколаевичем Вербицьким, який недавно повернувся на батьківщину з Англії."

Михайло Вербицький добре відомий нашим співвітчизникам, які перебувають за кордоном, як голова так званого ДОБРУС-у — антирадянської націоналістичної організації в Англії.

У свій час ВІН ВИДАВ (підкр. В.К.) за кордоном наклепницьку книжку під назвою "Найбільший злочин Кремля", виступав з антирадянськими статтями в ульмівській газеті "Українські Вісті".

Звернімо увагу: МГБ уєрдепівський ДОБРУС— називає "націоналістичною організацією"?

У цій "розмові" по радіо М.Вербицький кається, признається, що зустрічав німців, як визволителів, але тепер повернувся на "батьківщину" і на питання емгебіста, чи його хтось "поприкає після повернення" минулим? Чи притягають його до відповідальности? - відповідає: "Ніхто і словом не обмовить, а щодо притягнення мене до відповідальности за мою минулу антирадянську діяльність під час перебування за кордоном — та про це не може бути мови".

Чого ж би й не так? Вербицького за його "антирадянську" діяльність МГБ нагородить орденом Леніна, а вся його радіопередача спрямована з єдиною метою: ану ж на еміграції хтось знайдеться, що повірить у байки МГБ?

Як і агент П.Омельяненко, М.Вербицький так само кляне "Українські Вісті", називає їх "продажною газетою", він паплюжить УНРаду, говорить "грзніні" речі про УНДС і УНДО, висміває М.Лівицького — голову ВО УНРади і її президента С.Витвицького, але... чи це випадково? — ні одного поганого слова про УРДП і про її генерального секретаря і голову УНРади Івана Багряного? Навпаки, в одному місці свого "інтерв'ю" він стає в обороні УРДП:

"...хїба згадати коротко — каже він — про Тараса Бульбу-Боровця, підсианого з диверсійною метою до УРДП, зробивши цю диверсію в УРДП, і мабуть за виявлені здібности, завербованого американською розвідкою роботою..."

А "диверсія" от.Т.Бульби-Боровця полягала в тому, що коли він зорієнтувався в кадрах УРДП, то порвав з нею всякі зв'язки!

Але Вербицький "засипався", бо з його слів виходить, що УРДП є об'єктом зацікавлення не МГБ, а американської розвідки? Але не вперше він стає в обороні УРДП. Перед нами другий його лист до згаданого вже попередю автора протимосковських матеріалів до книжки, у якому М.Вербицький на його негативні висловлювання про УРДП, відповідає, що він помиляється, бо УРДП — І.Б. є єдиною наддніпрянською політичною силою на еміграції, пише про її корисну працю для добра України, а вказуючи на виступ представника УССР в ОН Барановського на одній з її Сесії(?), що дуже гостро висловлювався на адресу УРДП, ДОБРУС-у

й ОДУМ-у, стверджує: "як відомо Москва завжди атакує найбільш небезпечні для неї політичні організації".

З цього б виходило, що Вербицький, опинившись у Москві, повинен би був дотриматися власних тверджень і атакувати УРДП та її прибудівки, а воно вийшло навпаки?!

І найголовніша деталь цієї афери: "Найбільший злочин Кремля" видруковано в друкарні ново-ульмівських "Українських Вістях", але про таку "фірму" у книжці немає жодної згадки, як не згадує про неї й Вербицький? А він же був редактором матеріалів? Цеж найбільший доказ, що "Українські Вісті" провадять "антирадянську роботу"? І як же це так, що УРДП надрукувавши такі матеріали не включило цього капіталу на своє протимосковське конто?

Але Видавництво УРДП не тільки приховало від українського громадянства свою фірму, воно постаралось, щоб матеріали "Найбільший злочин Кремля" взагалі не дійшло до широкого читача! Ми перевірили в п'ятих книгарнях Нью-Йорку, чи така книжка взагалі була їм надіслана з Німеччини і одержали відповідь, що в них її не було? Очевидно московський агент Вербицький постарався про такий "тираж", що його вистачило тільки для авторів свідчень.

Наша думка в цій справі є така, щоб автори свідчень зібраних відомості зі всіх країн, чи була там в продажю книжка "Найбільший злочин Кремля", а в-во "Українські Вісті" мусять дати відповідь, яким тиражем надруковано ці матеріали і хто їх відібрав? Справжні бущі репресовні советами повинні переддагувати й перевидати "Найбільший злочин Кремля" в такій редакції, яка відповідає правді. Ці матеріали заслуговують на те, щоб їх також видати в чужих мовах.

Було б великою помилкою твердити, що московська агентура діє лише в середовищі української еміграції з Наддніпрянщини. Недавній поворот на "родину" Романа Котельницького — "націоналіста" із західньоукраїнських ЗЧ ОУН, а до того часу виключно довіреної особи в Службі Безпеки цієї організації, який навіть не раз бував в особистій охороні покійного С.Бендери, говорить про те, що від такої агентури не гарантоване жодне політичне середовище. Але її завдання в наддніпрянському й західньоукраїнському оточеннях різняться своїми завданнями.

Щойно після того, як Р.Котельницький опинився на "родині" стала зрозумілою та нестерпна атмосфера терору, в якому перебували українці з під советів зокрема у таборі втікачів у Корнберзі (Німеччина — англійська зона окупації), що її там був створив шеф СБ Котельницький! І хай тепер перевірять своє сумління ті, які під його керівництвом замордували в цьому таборі націоналіста з Наддніпрянщини, члена ЗЧ ОУН Чухмару-Чайківського! Їхній "шеф" на "родині", але вони, його помішники, тут на еміграції, чи розуміють вони тепер, що були зняряддям Москви?

Це й було однією з причин, що майже всі наддніпрянці націоналісти вийшли із ЗЧ ОУН!

Але виникає питання чому довкола викривання червоно-московської агентури не мобілізується увага всіх українських суспільно-громадських, політичних, наукових і культурного значіння організацій і установ?

Чому з поміж них тільки СВУ, СЗСУ-СП і Асоціація бущих політичних в'язнів активно поборюють цю аге-

нтуру, викривають джерело, що її породжує, та вказують на її випадову базу?

Причину цього треба насамперед шукати в тому, що українська еміграція на 85% складається з українців західньоукраїнських земель, які в силу своєї чисельної переваги накладають на українське еміграційне життя специфічний відбиток і скеровують його в напрямку прирідненню цієї еміграції.

Про "укапізм", "боротьбізм", "хвильовизм" і "уердепівщину", з поміж яких ці два останні є даниною комуністсько-московської окупації України, що мов та іржа роз'їдають українську еміграцію з Наддніпрянщини, захід-

ньоукраїнська еміграція має лише теоритичне уявлення, бо цих "проблем" в загрозливих розмірах у її середовищі не існує, а якщо скажемо ЗП УГВР чи ОУН-закордоном (до яких належать одні й ті самі люди!) "вдарилися" в теоритичний "націонал-комунізм", то в цьому ніхто не вбачає якогось "гріха", просто тому, що немає про ті речі жодного уявлення, як вони виглядали і виглядають на практиці в УССР, навпаки, це називається "реалітетами", на які треба орієнтуватися, щоб іти "в ногу" з сучасною Україною?

(продовження буде в наступному числі)

АГЕНТ М. ВЕРБИЦЬКИЙ І УРДП

На підставі документів репресованих українців під советами, які перебувають в Англії, подаємо деякі матеріали з "діяльності московського агента М.Вербицького.

Редакція

2-го серпня 1959 року, радіовисильня МГБ у східньому Берліні ("Комітет за возвращеніє на родину") передала інтерв'ю з М.Вербицьким, який з його слів добровільно повернувся на "родину" з Англії де він очолював, як заявив ззаповідач, "антирадянську націоналістичну організацію" ДОБРУС. Насправді ж він був головою дубльованого ДОБРУС-у, що його в Англії створило УРДП в протидію одноіменній назви організації на цьому терені. Це інтерв'ю українська преса чомусь поминула мовчанкою, як і самий факт повернення М.Вербицького до СРСР, що безумовно сприяє діяльності інших московських агентів в середовищі української еміграції.

Московська агентура перебуває серед нас з різними завданнями і діє на різних відтинках еміграційного життя. У випадку з Вербицьким виглядає так, що він діяв у двох напрямках: як диверсант на ідеологічному відтинку, та, як шпигун.

В перші роки перебування в Англії, 1948-1950 він сидів тихо й до політичного українського життя не пхався. За той період ця гадина вигривалась, обдвлялась навколо, набирала еміграційного стажу та заводила потрібні зв'язки.

Вкінці 1950 року, гурток бувших політичних в'язнів під советами заініціював на терені В.Британії свою самоорганізацію. В грудні цього ж року, в м.Брадфордї був скликаний установчий з'їзд, на який з'явилися відпоручники УРДП, а між ними й М.Вербицький. Тут виявилось, що Крайове УРДП намітило "вибрати" його на голову репресованих, а тим часом він був проведений головою резолюційної комісії з'їзду.

На цьому з'їзді замість одного проекту статуту розглянуто два: один був запропонований ініціаторами створення організації, а другий ЦК УРДП через М.Степаненка, який його надіслав із США.

У статуті ініціаторів було запроєктовано, що в ДОБРУС-і можуть бути тільки українці, політичні в'язні та репресовані в СРСР, та що до нього не можуть належати бувші комуністи та советські активісти, не зважаючи на те, що вони теж були репресовані своїм режимом. Натомість уердепівський проект статуту не замикав дверей до організації бувшим комуністам і сов. активістам. Але Вербицькому цього було мало і він, як голова резолюційної комісії домагався, щоб у резолюціях була схвалена точка, в якій з'їзд "радо вітає в лавах ДОБРУС-у бувших комуністів, які прислугуються для справи визволення України...".

Проти цього внеску різко запротестували справжні репресовані й загрозили, що змушені будуть перевести свій з'їзд окремо, якщо тільки ця справа буде постановлена на обговорення. УРДП налякалось тоді такого обороту справи й поступилось навіть в тому, щоб Вербицького не виставляти на голову ДОБРУС-у, але в члені управи він таки потрапив та пізніше обняв відділ преси і пропаганди. Згідно ухвали з'їзду, Управа ДОБРУС-у мала видати збірник документів про злочини Москви в Україні, оформлення яких належало до відділу, що його очолював Вербицький. На початку 1951 року Вербицький переїхав до Лондону і туди на його адресу попливли свідчення репресованих і переслідуваних українців, у яких вони викривають свої справжні прізвища, подають місцевості та імена тих, що зазнали репресій і можливо, що дехто з них і тепер перебуває на теренах СРСР, чи в Україні. Ці автори, пильність яких приспало УРДП, і гадки не мали, що замість удару по московському окупантові, вони б'ють по своїх рідних та мучениках, яких МГБ ще не встигло докатувати, бо усі ці дані пішли транзитом через Вербицького в руки Москви!

Після появи матеріалів з друку під назвою "Найбільший злочин Кремля" бувші репресовані побачили, що він є її приватним автором, а в тексті у кількох місцях цей "автор" пролив слюзи над вислужниками Москви, Скрипником і іншими. Репресовані запротестували проти такого надужиття

їхніх свідчень і почали домагатись скликання чергового з'їзду ДОБРУС-у, до якого й прийшло у 1953 році. Але УРДП, на той час, вже мало у своїх руках ініціативу, й з'їзд було скликано не в Брэдфорді, як того домагалися члени, а в місці осідку УРДП в Англії у м. Рочдейлі. Все було обставлено так, що справжніх репресованих членів ДОБРУС-у уердепівська "боївка" навіть не впускала до залі. І коли терпець репресованим урвався, вони силою вдерлися до приміщення, а п. Хміленко, тримаючи в руках документ про своє десятирічне заслання на Соловках, гістерично вигукував до присутніх:

"Мені там не було нігде ходу, мене там тримали за колючим дротом, я вирвався від них на волю, щоб продовжувати з ними боротьбу, але бачу, що вони й тут ті ж самі!"

На залі запанувала гнітюча тиша. Багрянівські кадровики з КП(б)У й комсомолу збилися в лівому крилі залі, а недостріяні у правому. В очах противників запалали вогники палаючої ненависти, стискалися п'ястуки, скреготіли зуби... А тим часом МГБ у советському посольстві в Лондоні задоволено потирано руки: "маладец Вербицькій!"

А що в цей час робить Вербицький? Він вже певний своєї перемоги, що на цьому з'їзді його таки виберуть головою, бо за ним УРДП і... представництво УНРади на Англію! Щоб відбити атаки на Вербицького від імени УНРади вислано на

цей з'їзд двох "оборонців" М.Семчишина (тепер перебуває в Чикаго—США) і І.Горішнього (тепер в Канаді).

Вислід цього з'їзду був такий, що справжні репресовані відділилися й вибрали свою управу, а купка уердепівців на чолі з Вербицьким і за підтримкою представництва УНРади "організували" свій ДОБРУС. В імени цього "ДОБРУС-у" і виступає сьогодні Вербицький у радіо МГБ, після того, як його відкликано на "родіну", щоб він заявив, як покаяний "грішник", що книжка, яку він видав "Найбільший злочин Кремля" і подані у ній факти є суцільною вигадкою і неправдою.

Як подають свідки, М.Вербицький у 1942 році у м.Куп'янську організував був на завдання НКВД "Просвіту" і мав він тоді прізвище Михайло Богдан. До того часу ніхто його в Куп'янську не знав і ніколи там не бачив. При цій "Просвіті", нічого не підозріваючи, гуртувалося патріотичне українське громадянство міста. Невідомо, що з ними усіма сталось, як повернулись в Україну московські окупанти, але Богдан-Вербицький виринув спочатку в Німеччині, а потім в Англії.

Чому Вербицький в Україні підбрав собі прізвище "Богдан"? Аджеж на Наддніпрящині таких прізвищ немає? Справа дуже проста, він підшився під українця із західних земель, до яких під час німецької окупації місцеве населення мало велике довір'я.

Третій З'їзд Асоціації

Дня 11-го червня ц.р. в Українському Народньому Домі в Нью-Йорку відбувся Третій З'їзд Асоціації бувших українських політичних в'язнів і репресованих під советами та інших окупаційних режимів.

З'їзд відкрив в.о. голови Головної Управи Асоціації от.Т.Бульба-Боровець, а керувала нарадами Президія, головою якої був ред.С.Підкова, а секретарем п.І.Йова. Про діяльність Асоціації між другим і третім з'їздами звітував в.о. голови Головної Управи, а його звіт доповнили члени уступаючої Головної Управи п.п. Д.Мельник і І.Йова.

На адресу Президії, між іншими, наспіли привіти від організацій бувших політичних в'язнів з Австралії за підписом голови Головної Управи ОБРУС-у п. П.Клименна, з Великої Британії за підписами голови Головної Управи ДОБРУС-у п.С.Ляшенка й секретаря п.П.Куша, з Німеччини за підписами голови Головної Управи ДОБП-РУС-у інж. Д.Білого й секретаря ред. Ю.Семенка. Від Центрального Комітету СЗСУ-СП надіслав привітання його голова п.В.Доленко. Від СВУ Третій З'їзд привітав усно голова Головної Ради п.О.Калиник.

Голова Головної Управи ОБРУС-у в Австралії п.П. Клименко у своїй окремому листі до Президії висловив побажання, щоб всі братні організації бувших політичних в'язнів-репресованих під советами, які існують в різних країнах, об'єдналися під керівництвом одного спільного центру. Цей його внесок підтримано відповідною постановою.

Після доповіді проф. Ю.Бобровського "Новий етап у міжнародній політиці" відбулася жвава дискусія.

До новообраних керівних і контрольних органів Головної Управи Асоціації вибрано: п.Д.Мельника — голова, п.І.Йова — заступник голови, п.О.Кейс — секретар. Головою Контрольної Комісії вибрано ред.С.Підкову.

Поправки і доповнення до Статуту та Резолюції й Постанови запропонував З'їздові ред.В.Коваль — голова Статутарно-Резолюційної Комісії, які після обговорення були затверджені.

З'їзд закінчено відспіванням українського національного гимну.

Цього ж дня о 8-й годині вечора в приміщенні Українського Літературно-Мистецького Клубу в Нью-Йорку відбулася Міжнародна Зустріч—Бенкет учасників З'їзду з представниками поневолених Росією народів, з поміж яких були присутні: від білорусів п.Н. Абрамчик — Білоруська Національна Рада, п.Д.Бачадзе—Грузинське Демократичне Об'єднання, п.п.Гаріп Султан і Гамід Башід — Ідель Уральська незалежна група, п. В.Глазков від козаків-самостійників.

Від Американського Комітету Визволення був присутній п.Е.Кунігольм — Директор еміграції і начальник політичного відділу АКВ. З поміж українців були члени Головної Управи Асоціації, Головної і Крайової Управи СВУ, СЗСУ-СП, відомий український суспільно-громадський і політичний діяч О.Семененко та інші.

Після молитви, яку перевів о.П.Мелих з Картерету

Група представників не-російських народів на Бенкеті Асоціації бувших політ'язнів під советами, що відбувся в Нью-Йорку 11 червня цього року.

Н.Дж., та зі смаком приготованої пп.Д.Самійленковою й О.Самійленковою перекуски, присутні обмінялися думками. Керував Бенкетом п.П.Білий, який перше слово уділив п.Е.Кунігольмові. Промовець перестерігав втікачів з поза залізної заслони, вказавши на зміну тактики Москви супроти емігрантів з ССРСР, яка тепер полягає в тому, що Берлінський Комітет провалившись із зазиванням їх на "родину" намагається "завербувати" до про-советської роботи на еміграції. Отже фактично вербує шпигунів для своєї диверсійної роботи в не-комуністичному світі. Далі п.Е.Кунігольм зупинився над проблемою боротьби з комунізмом вказавши на Корею, як приклад, що, мовляв, хоч у корейській війні точилася війна з комунізмом, але увесь її тягар лежав на плечах США. Він підкреслив, що це вказує на те, що в не-комуністичному світі немає ще повного зрозуміння загрози комунізму.

Другий за чергою виступив представник СВУ ред. **В.Коваль**. Він заявив, що ні один український самостійник не може ввійти на вулицю Москви, хоч би яку вона "тактику" до цієї категорії емігрантів не застосовувала. Натомість, якщо взяти під увагу т.зв. російську "антикомуністичну" еміграцію, то вона цілком і повністю підтримує червону Москву, і для цього її вербувати непотрібно. Він заявив, що серед москалів на еміграції немає ані однієї групи, яка б визнавала за поневоленими Росією народами права на власне державне існування.

Для українців, сказав він, немає жодної різниці між червоними й білими росіянами — бо обидві ці категорії є московськими імперіялістами. Комунізм без Москви ніякої загрози не представляє, бо комуністичні партії в інших країнах є московською агентурою та існують так довго, доки існує комуністична Росія. Американцям слід шукати приятелів серед поневолених Росією народів, бо вони найкраще знають ціну пропаганди московських імперіялістів, на яку ще ловляться ті народи, що не скуштували московського комунізму. Поневолені Росією народи треба підтримувати на душі й сказати їм сьогодні,

що принесе визволення, а не обмежуватись абстрактною "боротьбою" з комунізмом. Коли б сьогодні на хвилях етеру в Україну линули слова правди про економічний визиск українського народу Росією, про русифікацію України й політичне безправ'я в "сувереній" УСССР, можна не сумніватися в тому, що Микита Хрущов не мав би нахабства так брутально говорити про "американський імперіялізм", а систему московського рабства підносити людству, як "найвище досягнення комунізму". Тільки така політика змусить Москву до оборони в холодній війні, а США придбають справжніх союзників у боротьбі з тими, які змагають до загарбання усього світу.

У своєму виступі п.Гаріп Султан підкреслив також, що саме російська еміграція є вірним помічником комуністичної Москви, бо заперечує право поневолених Росією народів на власне державно-національне існування. Як приклад він навів такий "труд" російської еміграції, як "Неізвращенная історія Русі-України", що її рекламується в російській еміграційній пресі. Такі самі "історії" росіяни пишуть і про Ідель-Урал і про інші поневолені Росією народи. Він висловив віру, що спільними силами всіх поневолених Росією народів таки буде зруйнована ця в'язниця, й поневолені відзисають собі свободу і незалежність. Один з основоположників Асоціації п.І.Самійленко сказав, що імунітет української самостійницької еміграції, а зокрема тих, що знають московський комунізм з власного пережиття, такий великий, що ніякі заходи Москви не матимуть успіху й з її новою тактикою, й що "ми самі впраємоємось з московською агентурою в нашому середовищі". В дальшому він висловив цілий ряд думок у веденні протикомуністичної політики.

Представник від білорусів п.Н.Абрамчик підкреслив спільні цілі, що єднають український і білоруський народи в боротьбі за визволення, та ситуацію в якій знаходиться сучасна міжнародна політика супроти комунізму.

Инж.В.Глазков категорично заперечив, що нібито світ знаходиться під загрозою комунізму, бо, сказав він, це лише форма сучасного російського імперіалізму, під плащиком якого Москва переслідує свої старі імперіальні цілі. Він зазначив, що російські емігранти з 1917 року всі підтримують сучасну політику Кремля і хоч нібито стали американськими громадянами, на ділі провадять підривну діяльність проти США. Вони попрали до різних американських державних установ і скеровують політику США на рейки боротьби з неіснуючим "інтернаціональним комунізмом", тоді коли треба боротися проти російського імперіалізму! Він підкреслив, що сьогодні дикі народи Африки дістають державну незалежність, але коли мова йде про поневолені Москвою народи, тоді тут накладається своєрідне "табу"? Якщо така "політика" супроти поневолених Москвою народів продовжуватиметься далі, США ніколи не зискають собі приятелів і дійових союзників у своєму змаганні за вільний світ. Обіцянки про те, що спочатку треба вбити ведмеда, а потім ділити його шкіру нікого на вудку не впливають.

На закінчення промов виступив от.Т.Бульба-Боровець, голова ГУ СБУ, який закликав представників поневолених Росією народів кріпити й поширювати спільний фронт боротьби проти імперіалістичної Росії.

Інформація Президії З'їзду

Спростування ГУ СБУ

До редакції тижневика "Гомін України"
в Торонті, Канада.

Копія: Крайовій Управі СБУ в Канаді.

Вельмишановні Панове!

У Вашій газеті від 9-го липня ц.р. в розділі "З українського життя у світі" надруковано замітку п.н. "СБУ і група Доленка вкупі з АКВ", у якій між іншим безапеляційно стверджено, що:

"На місце УРДП й УНДС, які зірвали контакти з непередрішенськими і проросійськими колами т.зв. Американського Комітету Визволення і Паризького Блюку, зголосили свою участь до такої співпраці— Спілка Визволення України (керманічі — Тарас Бульба-Боровець, В.Коваль, Калиник та інші)".

Головна Управа СБУ рішуче протестує проти цієї висмоктаної з пальця "інформації", ціль якої нам дуже добре відома. Бо коли Редакція "Гомону України" не спромоглася написати одного рядка, присвяченого 30-літтю судового процесу над СБУ й СУМ-ом в Україні, а натомість змайстрували свою провокацію проти відновленої на чужині СБУ, то тут вже маємо "спільний фронт" Вашого середовища з такими самими ненависниками СБУ, які належать до тієї партії, яку Ви виставили за зразок українського патріотизму!

І ось уявм собі, що те, що Ви змайстрували є правдою. Чого ж годі варт є Ваша і Вашого середовища "українська політика"?

Уявіть собі, що сталося б з тією Вашою "політикою" коли б насправді СБУ, якої членство у більшості складається з українських самостійників Наддніпрянини, "зголосила" свою "співпрацю" з "проросійськими колами"?

Та ж цією своєю провокацією Ви лете воду на млин червоно-білої московської пропаганди про те, що "українське самостійництво" це є вигадка "галічан"!

Кидаючи тінь недовір'я до Спілки Визволення України, Ви через свос партійне засліплення не помічаєте, як самі підрізуєте ту тоненьку гілочку, на якій ще тримаються Ваші декларації про **Українську Соборну Державу**.

Яка ж це буде "Соборна Держава", якщо її стрижень "пішов з москалями"?

Чи Ви думаєте, що для Вашої "соборности" вистачає одного Вовчука у Вашому середовищі?

Настала Панове для Вас найвища пора, щоб Ви у декларованому Вами **"Соборному Фронті"** зайняли відведене Вам самою природою місце, завжди при цьому пам'ятаючи, що без участі в ньому самостійницьких сил Наддніпрянини хай з поміж нас нікому й не сниться побачити Україну дійсно соборною і незалежною державою!

І ще запам'ятайте, що для Вас у тому соборницькому фронті з Наддніпряниною є **тільки дві дороги**: або з хвильовистами за "привернення" УССР "здобутків жовтня", або з СБУ за українські національні ідеали, які вона проголосила ще 35 років тому в боротьбі з московськими окупантами і їхніми вислужниками-хвильовистами, як зрадниками національних інтересів українського народу!

Відновлена на еміграції СБУ продовжує справу своїх попередників, керуючись добром цілої української нації, і саме виступи запрошених на бенкет Асоціації представників СБУ свідчать про те, якої політики супроти АКВ дотримується Спілка Визволення України. Пре це був написаний докладний звіт, який помістила "Свобода" в США, в числі за 28 червня ц.р. Але Ваша Редакція, ознайомившись зі змістом тієї опублікованої у "Свободі" статті (до речі, з великим запізненням!), не подаючи жодних деталей, змайструвала провокацію, використавши для цього, як претекст, присутність на бенкеті представників АКВ, які **були так само запрошені** Асоціацією з нагоди її Третього З'їзду в США.

Чому ж Ви, в такому випадкові, "не добачили" такого "зголошення" до "проросійських кіл" Антибольшевицького Блюку Народів з тієї причини, що голова ЦК АБН п.Я.Стецько, перебуваючи в США два роки тому, мав зустріч з представниками АКВ і то не на бенкеті, а в окремому місці?

Про це було докладно відомо СБУ, але ми не вдалися до Ваших методів супроти АБН, як це Ви зробили у відношенні до СБУ, бо ми не сумніваємось у тому, що від тих розмов, які мав п.Я.Стецько з АКВ, він не став меншим від нас українським патріотом!

Головна Управа СБУ вважає, що заповідяну кривду СБУ Ви мусите направити відповідним спростуванням у Вашому тижневику в такому сенсі, що подані в згаданій "інформації" твердження не відповідають правді. Якщо ж Ви цього не зробите, ми будемо змушені вдатися до самозахисту, щоб у майбутньому Ваша Редакція знала, що її провокації є палицею з двома кінцями!

З Богом за Україну

За Головну Управу СБУ:

(—) В. Коваль (—) О. Кейс
(Керівник Політичного Відділу) (Генеральний секретар)

Нью-Йорк, 21 липня 1960 року

СВУ І СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Инж. М. Сердюк — член Головної Управи СВУ, є одним з ініціаторів відновлення Спілки Української Молоді на чужині та перший голова її Центрального Комітету.

Редакція

Українська визвольна справа потребує постійного допливу молодих самостійницьких сил, вихованих на безкомпромісових підставах української соборності й державної незалежності. Для справи визволення України потрібне покоління, яке булоб наснажене ідеями всеукраїнської Правди, що за неї віддали і віддають своє життя кращі її сини і доньки. Ці ідеї зродились і викристалізувались на рідних землях у кривавій боротьбі з північним ворогом українського народу — Москвою. Вони стали прапороносними не лише для молоді, але й для кожного українця-самостійника, що не піде на жодні компроміси з червоною, чи білою Росією! Ідеї ці невмирущі! Вони живуть в Україні під зовнішньою оболонкою “підсоветського українця”, вони живуть на чужині, не даючи спокою ворогам української визвольної справи!

Тридцять п'ять років тому у вічному Києві ці ідеї зродили Спілку Української Молоді в протизагу створеного московськими окупантами комсомолу. СМУ в Україні організаційно був пов'язаний зі Спілкою Визволення України — це були кадри СВУ — провідні кадри майбутньої революції.

Переборюючи поважні перешкоди Спілка Української Молоді у 1946 році була відновлена на чужині тими, що принесли її ідеї з рідних земель, щоб продовжувати розпочату її попередниками справу — кувати визвольні кадри українського народу. Керівною силою в розбудові відновленого СМУ-у були наддніпрянці націоналісти, що очолювали його провід та поставили його діяльність на широкий всеукраїнський ґрунт. В парі з організаційною розбудовою (якій сприяли ЗЧ ОУН), Спілка Української Молоді розгорнула виховну й широку політичну діяльність, винісши її далеко за межі самого СМУ-у. Деякі акції, переведені СМУ-ом, як, наприклад, перше масове відзначення організованого Москвою голоду в Україні набули всеміграційного значіння. Цю акцію в 15-річчя винищення 7 мільйонів українців підтримало все українське громадянство на чужині та народи поневолені Росією. Бойкотували її москалі, червоно-московські вислужники, що опинилися на еміграції та, на жаль, одна з українських церков.

Справжній СМУ — живий, динамічний, ініціативний навіязав контакти з передовою молоддю некоммуністичного світу, організував протимосковські й протикомуністичні маніфестації, які знаходили відгук у світовій пресі, як, наприклад, відома

акція СМУ-у в США, переведена в ОН, проти якої офіційно протестувала Москва в Об'єднаних Націях.

Бурхливий період діяльності СМУ-у треба завдячувати тісній співпраці наддніпрянських і західноукраїнських націоналістичних соборницьких сил, які вміли підпорядкуватися інтересам загальноукраїнським. Але з бігом часу, в СМУ-і було витворено антисоборницьку атмосферу занесеними з зовні інтригами в наслідок чого наддніпрянці — основоположники відновленої Спілки Української Молоді і автори всіх її організаційних ознак, змушені були відійти від активної праці з переконанням, що настане час, коли СМУ-ові на чужині буде повернуто його справжнє обличчя продовжувача традицій зліквідованого Москвою СМУ-у у підсоветській Україні!

Про теперішній СМУ не можна сказати, що він не виховує української молоді в патріотичному дусі, не можна йому закинути й того, що він занедбав працю попередників, але все це набуло ознак провінційної однобокості. Теперішній СМУ перетворився у мовчазного виконавця розпоряджень того середовища, яке його повністю підпорядкувало інтересам свого локального, хоч і українського, патріотизму, своїм партійним інтересам. Його попередній бойовий протикомуністичний курс перейшов на позиції “невтральності”. Це широко відкрило двері прибудівці УРДП Івана Багряного, т.зв. ОДУМ-ові, що вже без перешкод пропагує “ідеї” Хвильового, навіть на Ідеологічному Студенському Конгресі у Філадельфії, яка, приписуючи такі погляди всій молоді у підсоветській Україні, згідно з настановами “виховників” з УРДП, і самого Багряного, “тужить” за “здобутками жовтня”.

Теперішній СМУ в силу свого однобічного складу, який не знає підсоветської України, ні в минулому, ні тим більше в сучасному, не в силі протистояти розкладовій діяльності “хвильовистів”, ба навіть більше того не вважає за потрібне згадати про ті тисячні жертви членів СМУ-у, що їх винищили хвильові в Україні у 30-их роках!

Як відомо у березні 1960 року минуло 30 років від дати судового процесу в Харкові над провідним складом СВУ-СМУ-у, але ЦК СМУ його Крайові Комітети, наслідуючи лінію ЗЧ ОУН в поборюванні відновленої на чужині СВУ, здали традиції СМУ-у до архіву, бо, відзначаючи процес, не можна ж поминути мовчанкою СВУ? І в наслідок цього, ми є свідками жалюгідного явища. Щойно після того, коли розгорнулася акція відновленої на чужині СВУ по відзначенню жертв московського терору у 30-их роках, а в тому й СВУ-СМУ-у, ЦК СМУ щойно у квітні виніс у цій справі своє “соломонове” рішення, яке появилось у його органі “Авангарді” аж

у червні ц.р., тобто через три місяці після початку процесу, коли вже фактично минув час ефективної акції у тій справі?

Навіть Осередок СУМ-у в Чикаго, який носить ім'я замордованого Москвою провідника СУМ-у в Україні М. Павлушкова, не знайшов потрібним відзначити згадану дату?

Нам також відомо, що Головна Управа СУМА США "спромоглася" заповнити сторінку "Шлях Молоді" при "Свободі" матеріалами в 30 ліття процесу СУМ-у, шойно після того, коли довідалася з кіл СВУ у США, що промовчування СУМ-ом цих подій спричинить дуже небажані наслідки. Але навіть і в цій сторінці ГУ СУМА не заповіла жодної загальної акції для всіх своїх Осередків?

Щоб запротестувати проти московського терору в Україні, ЦК СУМ мусів щонайменше півроку наперед готуватися до цього, розголосити цю справу серед широких кіл українського громадянства, щоб змобілізувати його на цю виключної ваги акцію, яка мала б пригадати всім теоретикам співіснування з Москвою про його наслідки, які чекають поневолені Росією народи, а також не-комуністичний світ. Ця акція мусіла б показати також обличчя тих, які глорифікують українських комуністів, при допомозі яких московські окупанти вимордували мільйони українського народу! І це була б відповідь "доповідачам" ОДУМ-у на Студентському Конгресі, бо в СУМ-і в той час не знайш-

лося ані одного студента, який би запротестував проти глорифікації наймитів Москви!

Але нічого цього не зроблено, а все, що робиться тепер, є лише жалюгідним блюзнірством, що особливо яскраво вимальовується на тлі такого факту, як зрив ньюйорським осередком СУМА Академії присвяченої СВУ-СУМ-у, що її підготовляв у Нью-Йорку Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій!

Ці факти (а їх є багато більше!) є підтвердженням того, що теперішній СУМ є лише одноіменною назви організацією того СУМ-у, що був в Україні, і тільки!

Після ствердження фактів стало очевидним, що відновлення правдивого СУМ-у, згідно його рідноземної структури, мусить негайно вступити в дію. На цьому наполягають Осередки СВУ, членство яких хоче бачити свою молодь гідним наслідувачем безкомпромісових самостійницьких ідей в непримиримій боротьбі зі згубними "концепціями" "реалітетів" в УССР та їх носіїв.

Осередки СУМ-у, що вже діяли з рамени СВУ, як наприклад у Філадельфії, Головна Управа легалізує, та заповідає їм свою повну моральну підтримку.

Ми знаємо, що на шляху розбудови СУМ-у, перед СВУ виринуть різні перешкоди та цілий ряд внутрішніх проблем, але це завдання доручила нам сама історія, і ми мусимо довести його до переможного кінця!

3 діяльності СВУ

За браком місця в попередніх числах журналу Редакція не мала можливостей помістити надіслані матеріали про діяльність та життя окремих клітин СВУ.

Робимо це шойно в цьому числі.

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ В США

У 1959 році Крайова Управа СВУ в США проробила велику роботу, як на внутрішньоукраїнському, так і на зовнішньому відтинках. Внутрішньоукраїнська діяльність, головню, проходила в плані дальшого розвінчування еміграційних кадрів з КП(б)У й комсомолу. Члени КУ СВУ О.Калиник, В.Коваль і С.Підкова виступали на ці теми перед українським громадянством з доповідями: О.Калиник говорив на тему "Русифікації України", В.Коваль викривав "Ідейно-політичне безгрунтя революційних демократів", а С.Підкова говорив на тему "Українське національне відродження 20-их років". Такі доповіді відбулися в Трентоні, в Пассайку, в Нью-Йорку, в Чикаго і в Торонті в Канаді.

На зовнішньоукраїнському відтинку роботи, КУ СВУ брала активну участь у влаштуванні міжнародного зібрання, що його ініціатором було Американське Товариство. Відбулося воно в Нью-Йорку 14-го червня м.р. Крім СВУ, в зібранні взяли участь УККА, СЗСУ-СП і Асоціація бунтівних політичних в'язнів.

Велика підготовка була переведена в зв'язку з ві-

зитою до США московського диктатора М.Хрущова. Ще задовго до його приїзду, КУ СВУ розіслала в англійській мові становище щодо "візити", до більше як ста американських політичних установ, сенаторам, конгресменам, пресі й Президентові США і його заступникові. Становище СВУ було прихильно сприйняте багатьма американськими видатними політиками й впливовою пресою. Про це свідчать багаточисельні відповіді, а зокрема особистий лист віце-президента Уряду США Р. Ніксона, з яким він надіслав також свою доповідь, що її він виголосив 25-го серпня м.р. на з'їзді Американського Леґіону, в якій підкреслював комуністичну загрозу для світу, а зокрема для США.

Дня 20-го вересня м.р. члени СВУ в Нью-Йорку взяли активну участь в протихрущовській маніфестації зі спеціально для цього вбраним автом, на якому були розміщені карикатури на Хрущова-ката українського народу. Під час маніфестаційного походу члени СВУ розповсюджували серед американців відповідні летючки.

30-ліття судового процесу СВУ в США відзначило урочистими Панахидами в церквах, що були попереджені відповідними оголошеннями в пресі, а українське громадянство широко про це інформовано масово розповсюдженими летючками.

Авто СВУ з трансфарентами на протихрущовській маніфестації в Нью-Йорку, що відбулася у минулому році.

Розгром хвилювистів у Чикаго

В суботу 14-го травня ц.р., в приміщенні УНСоюзу, місцевий Осередок СВУ влаштував доповідь ред.В.Ковалю з Нью-Йорку на тему "Ідейно-політичне безгрунтя революційних демократів". Понад 130 осіб з різних політичних середовищ з великим зацікавленням прослухали двохгодинну доповідь, насичену такою силою фактів, вибраних з писань УРДП та різних хвилювистів на чужині, що годі було бутьщо заперечити з коментарів доповідача, який послідовно довів, що українська еміграція знайшлася в павутинні чужих і ворожих українській визвольній справі "ідей". Голова місцевого Осередка СВУ п.І.Карпенка, що головував під час доповіді, уділяв слово в дискусії без обмеження часу, але, не дивлячись на це, члени УРДП, що як було відомо, добре до неї "підготовлялись", відзначили тільки тим, що, виступаючи в дискусії, заперечували свою приналежність до УРДП та боронились тим, що коли до неї належали, та "не помічали" в УРДП жодної протипатріотичної роботи". Такі виступи спонукали доповідача скласти заяву, про те, що він є членом СВУ і з цим не криється, але чому члени УРДП, запитав він, про яких йому відомо, що вони належать до цієї партії, ховаються зі своїм членством? Виходить, сказав він, що вони самі знають, що з УРДП щось не в порядку?

Але цілковитого розгрому уредпівщини в Чикаго, доконали свідки-земляки Хвилювого і І.Багряного, бувші члени СВУ в Україні, а зокрема старшина армії УНР Б.Шевченко, який, як свідчив, під час визвольних змагань мав доручення зі своїм відділом виймати М.Фітьльова (тодішнє прізвище Хвилювого), що оперував зі своїм відділом чекістів на харківщині та винищував родини патріотів української державної незалежності. Це також підтвердив і п.Горошко, який походить з тих околиць. З дуже різкою критикою УРДП виступив п.Дудник, член СЗСУ-СП та п.Печенюк і інші.

Не обійшлося й без гумористичних сцен. Так з півною на вустах, в "обороні" Хвилювого й УРДП висту-

пив "лицар золотого хреста" Симона Петлюри п.Персикевич. Його виступ, серед присутніх репресованих хвилювистами в Україні, викликав веселий сміх, але зважаючи на факт, що в такому дусі виступав той, що боровся проти фітільових в Україні, свідчить, що стара петлюрівська гвардія збилася з дороги!

Виступи інших, переважно тих, що не знають підсоветських відносин, нічого нового в дискусію не внесли за винятком тверджень, що українські "націонал-комуністи" також "змагались" за Україну, та що їм тим що не були під советами, ніхто немає права відмовляти забирати голос у підсоветських справах. Присутній на доповіді п.Ю.Степовий, запитав у доповідача: Чи той, що не був у Індії немає права про неї писати? На це доповідач відповів: Чи може хтось намалювати лева, якого він ніколи не бачив? І в свою чергу запитав п.Ю.Степового, чи він, як той, що був під советами, не є такого самого переконання, що нюанси того життя знають тільки ті, що там перебували?

На це п.Степовий нічого не відповів.

Вшанування жертв СВУ-СУМ-у в Чикаго

В неділю 4-го березня ц.р. у парафії Свято-Софійської Церкви в Чикаго, заходами місцевого Осередка СВУ, вшановано урочистою Панахидою жертви СВУ й СУМ-у, що 30 років тому були замордовані московськими окупантами України. Вшанування пройшло при великій участі парафіян за винятком місцевих уредпівців, які Панахиду бойкотували. Цим вони показали, що жертви протимосковської боротьби їм чужі!

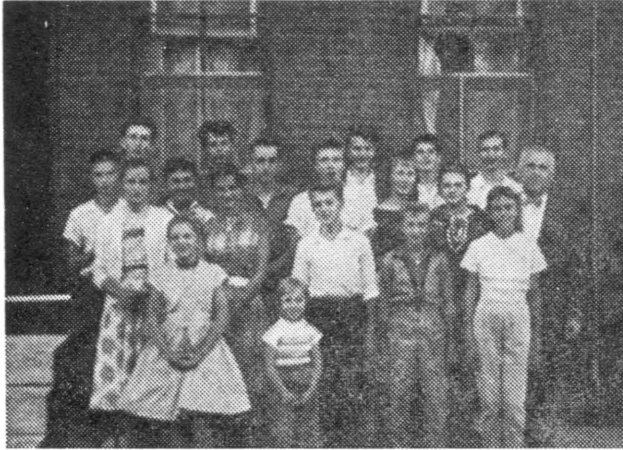
Під час Панахиди український прапор тримав п.І.Карпенко — голова Осередка СВУ в Чикаго, а американський — член Управи Осередка п.І.Кочерга. Пізніше їх замінила молодь, що було ніби символом передачі прапорів старшими молодшому поколінню, яке має продовжувати боротьбу за визволення українського народу.

Отець Литваківський виголосив гарну патріотичну проповідь в пошані жертв СВУ, що віддали своє життя

на Вівтар Батьківщини-України. Світлу пам'ять героїв СВУ вшанував своєю присутністю Владика Генадій, що брав участь на чолі всього духовенства в урочистій Панахиді.

Перший Відділ СУМ-у

Член Головної Ради СВУ п.І. Кононенко, що мешкає у Філадельфії, є першим організатором Відділу Спільки Української Молоді при СВУ в США. Вже більше, як рік, він опікується відділом молоді, який успішно "кон-

На світлині Осередок СУМ-у при СВУ в м. Філадельфії (Сполучені Штати Америки)

курує" з іншими українськими молодечими організаціями на терені цього міста. Масмо на думці часті виступи його членів в самодіяльних мистецьких програмах, а зокрема на Міжнародному Фестивалі, який відбувся 23 і 24-го квітня ц.р. у Філадельфії у великій залі "Конвеншен Голл".

Сумівці танцюристи Анатоль і Володимир Кононенки, в складі української національної групи, здобули загальне признание кількох тисяч американських глядачів. На закінченні концерту Володимир Кононенко—виконуючий обов'язки голови Відділу СУМ-у, виконав танок "Чумак" викликавши загальне захоплення присутніх, що нагородили його виступ довготривалими оплесками.

Після закінчення Міжнародного Фестивалю українська група танцюристів, 25-го травня, була запрошена на місцеву телевізійну станцію, яка зафільмувала кілька українських народних танків для своїх телевізійних програм.

...

З нагоди 30-ліття служіння Українській Православній Церкві протопресвітера І.Савчука в залі Катедрі Св. Володимира УДЦ у Філадельфії у неділю 22-го травня ц.р. відбувся Ювілейний Бенкет, на якому було понад 400 осіб присутніх, а між ними й Митрополит УПЦ Іоан.

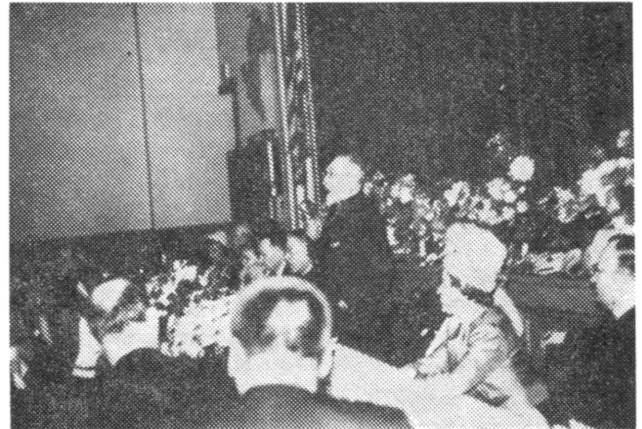
В рамках Бенкету відбувся концерт, в програмі якого були також виступи танцювальної групи Осередку СУМ-у у Філадельфії. Брати Володимир і Анатоль Кононенки виконали танки "Запорізький герць" і "Чумак". Привітання Ювілянтам від Осередку СУМ-у склала Люся Тхорик зміст якого звучав:

Найпреосвященіший Первоієрарх Української Православної Церкви в Америці Митрополит Іоан,
Всечесніші отці,
Шановні гості й парафіяни Катедрі Святого Володимира,
Всечесніший Отче-Ювілянте!

Від імени Осередку Спільки Української Молоді у Філадельфії вітаю Вас з тридцятилітнім ювілеєм священничої діяльності в лоні Української Православної Церкви.

Ми сумівці є послідовниками тієї Спільки Української Молоді, яка разом зі Спількою Визволення України в підпіллі, в тяжких умовах, боролася за визволення України з-під московсько-комуністичної окупації.

Ми, молодь, благаємо Всевишнього, щоб Ви разом з нами дійшли до Золотоверхого Києва на вільну Україну!

Найпреосвященіший Митрополит Іоан промовляє до високоповажаної громади, після закінчення бенкету й концерту, що був присвячений протопресвітеру Івану Савчуку з нагоди його 30-го ювілею, що відбувся 22 травня 1960 р., в залі катедрі св. Володимира УПЦ в місті Філадельфії.

Преподобний і Ласкавий Отче!

Ми бажаємо, щоб ще многі літа Ви могли прожити, І за своїх вихованців Господа молити!

Подав І. К.

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ В КАНАДІ

Другий Крайовий З'їзд

Дня 4-го червня ц.р. відбувся Другий Крайовий З'їзд СВУ в Канаді, який відкрив п.Г. Подгурець. Після молитви, що її прочитав протоєрей Йосип Василів, однохвилинною мовчанкою вшановано світлу пам'ять полеглих членів СВУ і СУМ-у.

Президію З'їзду було вибрано в такому складі: ред. О. Калиник-Самійленко — почесний голова, проф. С. Килимник — голова, проф. П. Казанівський — замісник голови, пп. Т. Фегон та В. Росенко — секретарі.

Протокол I-го Крайового З'їзду прочитав п.В. Росенко, який прийнято одногосно.

На час відкриття З'їзду надіслали привіти: Владика д-р Іларіон — Митрополит УГПЦ Вінніпегу і всієї Ка-

Президія Другого Крайового З'їзду СВУ в Канаді. Промовляє проф.М.Садиленко.

нади, Владика Максим — Митрополит УКЦ всієї Канади, д-р Сильвестер — Архiepіскоп Мельборнський та Австралійсько-Н.Зеландський, д-р І.Бучко — Апостольський Візитатор українців в Західній Європі, Генадій — Архiepіскоп Чикаго, Ісидор — Єпископ Торонта і Сх. Канади, Н.Павлушкова — почесний голова СВУ, отаман Т.Бурьба-Боровець — голова Головної Управи СВУ, Український Вільний Університет в Мюнхені, Наукове Товариство ім.Шевченка в США, Союз Гетьманців-Державників в США, Брацтво Українських Січових Стрільців у Торонто, Українська Стрільська Громада в Канаді, Союз Українських Восинних Інвалідів в Мюнхені, СВУ в Австралії, СВУ в Англії, СВУ в Шотландії, СВУ в Німеччині, СВУ в Франції, Українське Національне Об'єднання в Канаді, Організація Українок Канади, Спілка Української Молоді при СВУ в США, Спілка Української Молоді в Франції, Представництво УНРади в Канаді, Демократичне Об'єднання бiвшх репресованих українців під советами в Німеччині, Об'єднання Бувшх репресованих українців під советами в Австралії, Укр-Бібліотека ім.С.Петлюри в Парижі, Інститут Дослідів Волині у Вінніпегу, Укр. Медично-Харитативна Служба в Мюнхені, отець протоєрей Т.Гаврик з Франції, проф.Є.Онацький, д-р В.Наддніпрянець, п.Ю.Гергель п. О.Войнаренко, п.П.Кизимів, п.К.Євтушенко, п.М.Суслик, проф.О.Оглоблин і інші.

Усно З'їзд привітали: ред.О.Калиник-Самійленко — голова Говної Ради СВУ, ред.В.Коваль — керівник Політ. Від. ГУ СВУ і голова КУ СВУ в США, інж.В.Кейс — генеральний секретар ГУ СВУ, хор.К.Мосійчук — голова КК ГУ СВУ, отець В.Дзюба, проф.Я.Козловський — секретар Екзекутиви Відділу КУК і інші.

Звіти з діяльності Крайової Управи Спільки Визволення України в Канаді прочитали пп. Г.Подгурець, в.о. голови та В.Брух, керівник фінансового Відділу.

З проробленої праці Крайової Управи СВУ в Канаді треба відмітити:

1) Влаштовано 59 доповідей. 2) Зорганізовано суд над націонал-комуністами-хвильовистами. 3) Видано і поширено 25.000 примірників "Листівок СВУ". 4) Надруковано працю проф.М.Гадацького під назвою "Джерела московського комунізму".

У програмовій доповіді проф.М.Садиленко накреслив шлях дальшої праці та розвитку СВУ.

Ред.В.Коваль зробив доповідь про "Напрявні політики СВУ". Доповідач підкреслив важливість боротьби проти пропаганди звеличчування кадрів з КП(б)У й комсомолу не тільки серед української еміграції, але й серед інших національних середовищ та ствердив, що започаткована акція в цьому напрямку вже дала добрі наслідки.

Голова Контрольної Комісії КУ СВУ, проф.С.Килимник прочитав звіт Кон. Ком., підкресливши, що члени Крайової Управи виконували свої обов'язки справно та запропонував делегатам уділити абсолюторію уступаючим керівним органам.

Нову Управу СВУ в Канаді вибрано в такому складі: проф.М.Садиленко — голова, пп.: Г.Подгурець, В.Росенко, В.Брух, Т.Фегон, інж.П.Гарбер, інж.П.Росенко, інж. М.Дорошенко, Д.Горбатюк — члени.

Контрольна Комісія: проф.С.Килимник — голова, о. протоєрей Йосип Василів — заступник голови, проф. П.Казанівський — член.

Ред.В.Коваль зачитав проєкт постанов і резолюцій, які після доповнень, були прийняті одностайно.

На закінчення проф.С.Килимник, подякував прийним за активну та ділову участь у нарадах.

З'їзд закінчено відспіванням національного Гімну.

Академія в 30-ту річницю

Осередок СВУ ім.С.Єфремова в Торонті улаштував Академію з нагоди відзначення 30-ої річниці судового

процесу над СВУ й СУМ-ом, яку відкрив голова КУ СВУ, проф. М. Садиленко. В короткій, зворушливій вступній промові він з'ясував мету улаштування Академії, та закликав присутніх вшанувати поляглих борців за волю України, членів СВУ і СУМ-у, однохвилиною мовчанкою. Слід відмітити, що у всіх українських церквах міста Торонта, відправлено урочисті Панахиди по поляглих св. п. членах СВУ і СУМ-у.

Доповідь про СВУ й СУМ виголосив проф. С. Килимник, який підкреслив величезні заслуги проводу СВУ у відродженні української національної культури, національного та політичного виховання кадрів — борців за Українську Незалежну Державу. Доповідач широко висвітлив велику сферу впливів керівництва СВУ в майже всіх галузях українського життя. Ці впливи починалися в ВУАН та кінчалися на селах, надючі національного змісту всім галузям творчості й підготовки повалення московської окупації в Україні. СВУ це була держава в державі.

На жаль, підкреслив доповідач, у цей самий час виявили свою зрадницьку роботу московські вислужники, як Затонський, Скрипник, Хвильовий, Любченко, укапісти, боротьбісти та їм подібні. Це вони допомагали москалеві останню сорочку знімати з України. Опинившись на еміграції, послідовники цих зрадників продовжують свою ганебну роллю, чим дезорієнтують певну частину нашої еміграції.

Вони намагаються зробити цих зрадників рушіями національно-культурного відродження України й цим виправдати їх, а виправдавши їх, вони виправдовують самих себе, роблячи далі "ставку" на ідеологію комунізму та на кадри з КП(б)У й комсомолу. Увійшовши в українське еміграційне середовище, вони пропагують "здобутки жовтня", галасуючи при цьому, що це одиникий шлях для українського "визволення"?

В концертній частині виступали:

Ансамбль Кобзарів ім. Остапа Вересая під мистецьким керівництвом проф. П. Казанівського, Соня Сахно — сопрано, Василь Тисяк — тенор, артист Юрій Бельський, Богдан Голинський — баритон, проф. Г. Голинська та Зенон Лавришин — фортепіановий супровід. Кожен виступ присутні сприймали з великим захопленням. Слід підкреслити, що Ансамбль Кобзарів, спеціально підбраною програмою та її виконанням надав Академії ще більшої урочистості. Академію закінчено загальним співом українського національного Гімну.

Инж. П. Роснко

Посвячення прапора СВУ

Ще минулого року, серед активних членів Осередка СВУ в Монреалі, виникла думка набути свій організаційний прапор. Потрібні були кошти. Після наполегливої праці, дякуючи жертвенності членів переведена збірка дала добрі наслідки, і вишитий прапор, розміром 4х6 футів, був готовий...

На прапорі вміщено такі написи: "Бог і Україна!", "Держава над Партіями!", "Нація над Класами!".

15-го травня ц.р. в Соборі Святої Софії в Монреалі, митрофорний протоєрей о.Волдимир Слюзар, в асисті священників о.Івана Стуса та о.Сави Цитухина, посвятив прапор СВУ, що його виготовив Осередок імені Петра Кальнишевського в Монреалі. На посвяченні був присутній член Головної Ради та член Крайої Управи СВУ проф. М. Садиленко.

Член Головної Ради СВУ та голова КУ СВУ в Канаді, проф. М. Садиленко перебирає від священників прапор Осередка СВУ в Монреалі.

Посвячений прапор від священників перебрав член Головної Ради СВУ проф. М. Садиленко, який передав його Голові Управи Осередка, а голова в свою чергу передав його на збереження вибраному на зборах Осередка побртимові Зозулі.

Присутні на посвяченні прапора члени СВУ прирікли передати його Урядові Української Самостійної Соборної Держави в Києві.

Через пів години після посвячення члени Осередка зі своїм новопосвяченим прапором взяли участь у демонстрації українців Монреалю проти висвітлювання на телевізії ганебного фільму з процесу Шварцбарта, у якому знеславлено світлу пам'ять Голови Української Держави Симона Петлюри. Таким чином прапор Осередка дістав два хрещення: в церкві — релігійне, а на демонстрації — бойове.

Після демонстрації члени СВУ й запрошені гості вернулися до церковної залі, де з нагоди посвячення прапора, старанням членів Осередка, а зокрема нашого жіноцтва, був влаштований бенкет.

Найбільше відзначились своєю працею у виготовленні прапора та організації бенкета побратими: І. Коломицький, І. Бедик, І. Коврига, В. Миколаїв, Ф. Кива, пані:

Члени СВУ в Монреалі з новопосвяченим прапором Осередка демонструють проти висвітлення через телевізію фільма скерованого проти сл. п. Голови Української Держави Симона Петлюри.

С. Б. Бедик, О. Коврига, Ю. Гасва, Зозуля, С. Даровська, А. Кулинич, Миколаєва й інші.

Збірку серед присутніх на потреби Осередка перевели пбр. Загорулько та Мельничук.

На бенкеті промовляли: Член Головної Ради СВУ проф. М. Садиленко, отець митрат В. Слюзар, о. Ів. Стус, о. С. Цитухин, почесний голова місцевого Відділу КУК п. А. Гукало та багато інших гостей і членів місцевого Осередка СВУ. Надійшли також привіти та грошові пожертви для Осередка від багатьох місцевих українських організацій та церков.

Голова Управи Осередка в Монреалі і член Головної Ради СВУ, п. С. Гай перечитує привіти одержані з нагоди посвячення прапора Осередка.

У промовах і в надісланих привітах, всі підкреслювали виняткове значіння для української визвольної справи відновлення на чужині Спілки Визволення України, її розвиток та потребу співпраці з нею.

Зразковий член Осередка

Рік тому, при Осередкові СВУ в Монреалі, започатковано організацію Жіночої Секції. Ініціатором та активним організатором якої є член Управи Осередка, пані С. Бедик. Сьогодні Жіноча Секція нараховис вже поважне число членів.

Пані С. Бедик

У виготовленні прапора в переведенні його посвячення та в організації бенкета з цієї нагоди, пані Бедик, як і жінки-члени Жіночої Секції, а також і жінки — не члени СВУ взяли активну участь.

За це ім наше українське СПАСИБІ.

С. Гай

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ В АВСТРАЛІЇ

Голова КУ СВУ в Австралії, інж. В. Буряк, мав кілька зустрічей з бувшим провідником похідної підпільної групи ОУН(р) проф. О. Зибачинським, яка вкінці 1941 року прибула в серце Донбасу — Юзівку та навізала контакти з підпільною групою СВУ-СУМ, що її очолював в той час проф. С-м та у якій був також теперішній голова КУ СВУ в Австралії.

В той час в умовах німецької окупації та московсько-комуністичного терору, український Донбас переживав труднощі, але не згинався й провадив боротьбу з обома ворогами українського народу. Юзівка була головним підпільним центром Донбасу, з якої йшли зв'язки до Макіївки, Єнакієва, Харцизька, Константиновки та інших міст і шахтарських селищ. Дві групи українських націоналістів об'єднаними силами боролись з ворогами України та підготовляли нарід до майбутніх подій. Німецьке Гестапо допомагало Москві в боротьбі проти українського підпілля.

Ціль зустрічі, ветеранів підпілля в Донбасі, мала на меті пригадати минулі події, щоб задокументувати їх, як друковані спомини для майбутніх поколінь, аби вони знали, про спільні дії шахтарів і металургів ДОНБАСУ та їхніх братів із західньоукраїнських земель, що пліч-опліч боролись проти окупантів, щоб українське вугілля і сталь належали українському народові.

• • •

3-го липня ц.р. в Сіднею, в Українському Домі в Лідкомб, відбувся черговий З'їзд Союзу Українок Ново-Південної Валії. Від КУ СВУ з'їзд вітав п. Мазуренко. УРДП і всі його прибудівки з'їзд бойкотували.

Після офіційної частини З'їзду, який пройшов з великим успіхом, відбувся обід у мистецькій програмі якого виступали: п-ні Б. Кравченко, У. Майковська й інші. Вкінці, під керівництвом п-ні Н. Тиравської, був показ української ноші, яку демонстрували модельки.

ОСЕРЕДОК СВУ В НОВОМУ-УЛЬМІ (НІМЕЧЧИНА)

Відзначення 30-ліття

У Фомину неділю, дня 2.4 ц.р., в Українській Автокефальній Православній Церкві в Новому-Ульмі, була відправлена Панахида по світлій пам'яті членів СВУ й СУМ-у, що тридцять років тому загинули в боротьбі з московськими окупантами. Панахиду відправив з притаманним йому натхненням настоятель Свято-Покровської Парафії протоєрей о. М. Гілтайтчук. Співав невеличкий, але гарно зіспіваний хор.

Слухаючи проповідь настоятеля: "помолимося за всіх братів і сестер, що життя своє віддали за кращу долю рідної Батьківщини, помолимося поіменно за душі засуджених на процесі СВУ в Харкові", та коли о. М. Гілтайтчук підкреслив, що їхні імена залишаться на віки на сторінках історії визвольної боротьби українського народу у моїй душі вирує не то жаль, не то сором, що великі герої нашого народу розмінані на еміграції на вислужників Москви — хвильових і скрипників.

І як підтвердження цього, коли у Церкві відбувається Панахида за спокій душ вірних синів і доньок України, за дверима Божого Храму, на вулиці гасають "революційні демократи" з під "багряного стягу", плянующи зробити, якусь чергову диверсію в церкві!

Член Осередка.

З українського життя

Пам'ятник Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні.

31-го серпня ц.р. Сенат США, на передодні закінчення щорічної сесії, схвалив спільну з Палатою Репрезентантів резолюцію про дозвіл збудувати на одній із площ столиці Вашингтону пам'ятник Т.Г.Шевченкові. Резолюція переслана президентові Айзенгаверові до підпису, після чого вона стає законом.

Відкриття пам'ятника буде присвячене століттю з дня смерті українського пророка, що сповняється в 1961 році.

Українці на Світовому Конгресі Істориків.

У неділю 21-го серпня у Швеції, в Стокгольмі, відкрито 11-ий Міжнародний Конгрес Істориків, на який з'їхалися фахівці у цій ділянці зі всіх країн світу.

В програмі Конгресу було прочитано 250 доповідей.

Стараннями Наукового Товариства ім. Шевченка у США, та при підтримці українського громадянства, українська історична наука у вільному світі була представлена українськими істориками зі США, Німеччини, Швеції й Аргентини, які є членами згаданого Конгресу. На різних комісіях Конгресу українські історики прочитали наукові доповіді на теми: "Швеція й Росія в добу Тридцятилітньої Війни" — д-р Б. Кентержинський, "Київська Русь і формація трьох східноєвропейських народностей" — проф. М. Чубатий, "Мазепа й Велика Північна Війна" — д-р Б. Кентержинський. На жаль відпала доповідь проф.О. Оглоблина "Українська Держава XVII і XVIII вв." з огляду на його хворобу, яка більше б підселила укр. самост. науку проти московських "істориків", серед яких не бракувало й людоловів з МГБ?

Українську "історію" під советами представляють проф.В.Голубоцький і проф.В.Блавацький з Києва, від яких немає чого сподіватись добра для української історичної науки. Перед виїздом на згаданий Конгрес їх добре "накачали" органи "бдітельності", і треба сподіватись, що, навпаки, вони "заперечуватимуть" становище українських істориків у вільному світі, як "буржуазно-націоналістичне".

З нагоди Конгресу в бібліотеці короля Густава VI Адольфа влаштована виставка, серед експонатів якої були оригінальні листи гетьмана Мазепа, гетьмана Богдана Хмельницького, та оригінальні документи дипломатичних місій українського посла до Швеції у 1650 році Данила Грека. На виставці історичної літератури український кіоск НТШ стояв поряд з кіоском москалів "Международная Книга".

"Тризуб" чемпіон футболу США

Спортивне Т-во "Тризуб" у Філадельфії здобуло чемпіонат футболу США на 1960 рік.

Остання зустріч "Тризуба" в таблиці футбольної гри за чашу США відбулася в Лос Анжелосі та увінчалось повною перемогою українців над командою С.К.Кіккерс з вислідом 5:3. Боротьба українців за першество була вперта й завзята. Крім нормальних 90 хвилин гри, вони мусіли грати ще дві догровки, кожна по 30 хвилин. Героєм перемоги заслужено вважають Михайла Ногу, який здобув всі п'ять воріт противника.

Повідомлення в американській пресі та в радіо рознесли по цілому світові вістку про великий спортивний успіх українців у США.

** *

Цей великий спортивний здобуток українців на чужині рикошетом б'є по московських колоніалістах, які старано приховують перед світом спортивні успіхи українців за межами ССРСР приписуючи їх москалям.

Від 25-го серпня до 11-го вересня в Римі, в Італії, відбуваються чергові 18-ті за чергою світові Олімпійські Ігрища. Між 87-ма націями, зголошеними до участі, України, як і у минулих грищах, не зазначається. Так вигідно Москві! В складі змагунів ССРСР є багато українців-майстрів спорту, без участі яких "росіяни" ніколи б не мали такої великої кількості здобутих золотих, срібних і бронзових медалів, що вони їх привезли з 17-ої Олімпійської Гри, що відбувалася минулого року в Австралії.

Московський геноцид не обмежується фізичним винищенням українського й інших поневолених Москвою народів, він простягає свої брудні лапи на всі ділянки їхнього національного життя. Але настане день, коли українські спортсмени виступатимуть на Олімпійських Грищах під своїм національним іменем, для слави й добра українського народу!

ЧИ ІСНУЄ ОСЕРЕДОК СВУ У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ?

Коли ні, то організуйте ініціативну групу і встановіть негайно зв'язок із Краєвою Управою Спілки Визволення України у Вашій країні, або з Головною Управою СВУ в США. **Листи до Головної Управи СВУ просимо слати на адресу:**

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

Кат України

Від неділі 18-го вересня ц.р., найбільше у світі місто й осідок Об'єднаних Націй Нью-Йорк; перебуває в полоні демонстрантів, які штурмують будинок советської амбасаді й територію Об'єднаних Націй де загніздилися комуно-московський диктатор Хрущов та його губернатори колоній з України, Білоруси, Польщі, Мадярщини, Чехословаччини, Румунії й інших, що приїхали на 15-ту сесію ОН.

Очевидно, що найбільшу "увагу" в цьому відьомському кодлі приділено Хрущову. Сьогодні американці зустрічають його не з зацікавленням, як рік тому, а з прокльонами, кпинами й висміюванням та відвертим наказом покинути територію США. Вони не можуть йому простити погроз "збури США" та паплюження Президента Айзенгавера. І треба признати, що американські демонстранти не скупляться на міцні вислови в сторону диктатора, як на приклад: "Пошукуємо вбивника — товстого червоного пацюка". Приїзд комуністичних терористів на сесію ОН, американська преса порівнює до розконспірованого у США, рік тому, збіговища гангстерів в Апалачін, але там, пишуть газети, були порушники законности, а комуністи

"Butcher of the Ukraine"

є противниками Бога й свободи! В'їзд Хрущова до Нью-Йорку на світанку 19-го вересня, "вітали" 30 тисяч портових робітників і комбатанти клинами, вигуками й вимогою завернути до ССРСР, а з покладу "Балтики" Хрущов міг спостерігати, як його величезна власна персона розгойдувалась на шибениці одного з пароплавів, що "зустрічав" піратський корабель московського держиморди! Та найбільших турбот завдають нью-йорській поліції тисячні маси демонстрантів поневолених Росією народів та противників режиму кубинського диктатора Кастро. Тисячі авт, убраних карикатурами на Хрущова та його сатрапів з образливими на його адресу транспарентами: "М'ясник України", "М'ясник Будапешту", "Вбивця", "Хрущов геть додому" й іншими, кружляють вулицями Нью-Йорку.

У недільній демонстрації (18 вересня) провідну роль відіграли українці, що демонстрували під проводом Об'єданого Комітету Американсько-Українських Організацій м. Нью-Йорку, які після закінчення "мирного походу" головною вулицею, не зважаючи на заборону поліції, рушили до советської амбасаді та разом з іншими національними групами її "заатакували". Американська піша й кінна поліція докладала всіх зусиль, щоб не допустити демонстрантів до серйозних розрух. Демонстрації мають відбуватись безперервно, аж до часу від'їзду комуно-московських терористів із США.

Відрадним у всьому цьому є той факт, що нарешті американське суспільство побачило загрозу їхній країні й активно виступило в її обороні!

3 листів до редакції

Акція СВУ за очищення української еміграції від впливів розсадників культури Юди, набрала великого розголосу.

До Редакції напливають листи, в яких автори на конкретних фактах стверджують правильність заходів СВУ в цьому напрямку.

Нижче містимо в скороченні деякі найхарактеристичніші місця з одержаних листів.

Уердепісти ідуть на "родіну"

На початку липня ц.р., вся австралійська преса, а в тому сіднейські "Сідней морнінг Геральд", "Дейлі телеграф", "Мірор", "Сан" і інші з занепокоєнням подали вістки про черговий виїзд до советів великої групи емігрантів (до 900 осіб) в складі якої крім росіян, є балтійці, чехи й українці.

Пан Субрт — представник чехів-антикомуністів з приводу цього дав інтерв'ю журналістам австралійських газет, яке частково надрукувала газета "Сідней морнінг Геральд" з 29.6 ц.р.. Він сказав, що більшість з поміж тих, що виїздять за залізну заслону є агентами Москви і повертаються вони по її наказу зі свого закордонного відрядження. Відкликає їх Москва для таких

цілей: подати на місці інформації про активних антикомуністів; подати інформації про тих, які можуть бути завербовані на агентів Москви в Австралії, показати, що австрійські умовини життя, як капіталістичної країни, не задовольняють потреб емігрантів. Це останнє, для людей під советами, Москва використовує на те, щоб доказати, що під Хрущовим жити краще ніж в демократичній Австралії.

Перед цим масовим виїздом, виїхали на "родину" п.Гімелрайх — батько голови УРДП на Австралію й члена ЦК УРДП — І.Багрянного та голова місцевого комітету УРДП і "легіона" ім.Симона Петлюри в Ньюкестлю Кривенко. Цей Кривенко був дуже активний "діяч" УРДП, як в громаді, так і в православній церкві. До тих наддніпрянців, що виступали проти уєрдепівщини, прилюдно говорив: "женіть цю недостріляну куркульню з громади, під колінця їх та на смітників". Не раз на підпитку заявляв: "Совети мають своїх агентів майже у всіх українських партіях, але в УРДП їх аж кишить".

УРДП це інкубатор, де українців спочатку "виховується" на хвильовистів, а потім на комуністів!

Але виїздять з Австралії українці й не комуністичного забарвлення. Сприяє цьому глорифікація українських комуністів деякими особами з УНРади і ЗП УГВР, пропаганда берлінського комітету МГБ та писанина Волиняка в "Нових Днях", у яких систематично вихваляються "радянські досягнення".

В Австралії хвильовисти з УРДП контролюють багато православних парафій, які вони використовують для своїх партійних цілей. Є факти коли антикомуністам-наддніпрянцям уєрдеписти пишуть загрозливі листи, через це багато бувших репресованих стають мовчазними й бояться висупати проти п'ятої колони Москви, щоб не потрапити на списки до Хрущова.

А що уєрдепівщина в Австралії респерезалася до крайніх меж, про це свідчить наприклад "доповідь", що її у 25-ліття московського голодоморства в Україні виголосив відомий в Австралії хвильовист-уєрдепівець Домазар, який між іншим сказав, що "голод в Україні зробили самі селяни-бідняки, бо не хотіли працювати". Цю доповідь він зробив ще у 1958 році з рамени... УНРади і Українських Громадських Організацій Сіднею, але дух її живе й по сьогодні...

Іноколи ставимо собі питання, що було б якби еміграційна "багряна шкірянка" добралася до влади в Україні? Факти з "діяльності" УРДП в Австралії показують, що по своєму цинізму й богохульству вона перевищує свого учителя — чекіста Хвильового, який принаймні вірив у "загірну комуну", а в що вірять уєрдепівці? Їхня ненависть до бувших підсоветських українців, недостріляних хвильовими, переросла в зоологічну... Свого часу в Сіднею був організований Громадський Комітет по переведенню Панахид і Академії для відзначення СВУ-СУМ-у і УАПЦ з 1921 року. У всіх церквах Сіднею такі Панахиди відправлено за винятком УПЦеркви в Гренвілі, яка контролюється уєрдепівськими комісарами.

В цій самій церкві УРДП не допустило до відзначення Храмового Свята, а перетворило його на свято свого "легіону", який названо ім'ям Симона Петлюри, щоб збезчестити його своїми протиукраїнськими вибриками!

Це призвело до того, що колись чисельна Парафія в Гренвілі розкололася й більша її частина відійшла

в новий храм, який очолив митрофорний протоєрей о. А. Стришинський.

В. Явір

Руйніники УПЦ в Рочестері

У минулому році, при церкві Святої Покрови, Церковну Раду очолював уєрдепист Лихошерст. Я також був вибраний до складу цієї ради. Але після того, як я розповсюджував матеріали протихвильовистської акції СВУ, Лихошерст з ради мене усунув.

Відбулися перевибори, й замість Лихошерста на голову виблали другого хвильовиста — Васильця. І як при першому голові, так і при цьому в Церкві не було українського національного прапора. Васильцю доручили такий прапор придбати, але він заявив, що "немає відповідного матеріалу". Нарешті, за вісім доларів матеріал було куплено, але що то був за прапор? Шматок ганчірки! А американський виглядає ще гірше!

На річних зборах я забрав голос у справі, що в церкві багато витрат на оливу, яку випалює УРДП, бо систематично робить в церковній залі свої збори, так само є великі видатки на електричне світло через ті партійні засідання уєрдепистів. За цей виступ мене позбавлено голосу в дальших справах.

Як член СВУ, я звернувся до настоятеля нашої церкви о.Чернявського, щоб відправили Панахиду по жертвах СВУ-СУМ-у — за тих мучеників, які змагалися, щоб була вільна Україна. А яке то СВУ? — запитав мене о. Чернявський? Чи не те, що судило в Рочестері І.Багрянного? І в Панахиді відмовив. Але коли до Рочестеру приїздив звелічник Хвильового І.Багрянний, то о.Чернявський правив за нього молебін у церкві, а тоді ще й на з'їзді УРДП, що відбувся в Рочестері у 1959 році. Як мені видається, то о.Чернявський був далекий від тих мук, що його зазнав український народ від хвильових і скрипників? Взагалі треба підкреслити, що в церкві УПЦ в Рочестері немає українського національного духу...

На день Матері, що відбувся 5.8.1960 року, о.Чернявський говорив проповідь та й договорився до того, що Україні можливо й не буде. А я на свій простий розум такої думки, що Україна була і буде! Хто почуває себе українцем, той інакше казати не може!

Дорогі Парафіяни! Коли ж Ви прокинеться, та коли Вам прийде до голови боронити свою Церкву? Чи ж Ви не бачите, що з нашої рочестерської Церкви роблять советський сельсовет, бо церковна рада складається з уєрдепівців та єдинонеділимців!

О. Шевченко

Перевірка

На початку листа, Олесь Верхівський з Клівленду подає свої автобіографічні дані та виписки зі свідчень співучасників з доби визвольних змагань, які свідчать про нього, як палкого українського патріота. Між іншим він подає, що у 1919 році був командирований штабом Української Армії для об'єднання партизанських рухів в Україні. Після поразки визвольних змагань він довгий час маскувався під советами, працюючи в різних установах. Перед війною він був науковим співробітником Інституту Ботаніки Академії Наук у Києві. В осені 1943 року помандрував на Захід, як і багато втікачів з України, був зловлений німцями та працював,

The origins of the movement go back to 1919 when the Brotherhood of Ukrainian Patriots (Bratstvo Ukrayinskykh Derzhavnykiv) was formed. It had supporters in many Ukrainian towns and contacts with various insurgent detachments which were active in the early years of Soviet domination in Ukraine. When Bolsheviks introduced

Under the totalitarian, terrorist communist system it was impossible for opposition to Soviet power to be carried on by any legal means. Widespread Soviet police machinery with tens of thousands of secret collaborators put great obstacles also for the formation of a powerful underground organisation. The national resistance which came into being took the form of the Association for Liberation of Ukraine (Spilka Vyzvolennia Ukrainy) and of the Ukrainian Youth Association (Spilka Ukrayinskykh Molodi), more an ideological movement than clearly defined organisations.

Under the totalitarian, terrorist communist system it was impossible for opposition to Soviet power to be carried on by any legal means. Widespread Soviet police machinery with tens of thousands of secret collaborators put great obstacles also for the formation of a powerful underground organisation. The national resistance which came into being took the form of the Association for Liberation of Ukraine (Spilka Vyzvolennia Ukrainy) and of the Ukrainian Youth Association (Spilka Ukrayinskykh Molodi), more an ideological movement than clearly defined organisations.

Under the totalitarian, terrorist communist system it was impossible for opposition to Soviet power to be carried on by any legal means. Widespread Soviet police machinery with tens of thousands of secret collaborators put great obstacles also for the formation of a powerful underground organisation. The national resistance which came into being took the form of the Association for Liberation of Ukraine (Spilka Vyzvolennia Ukrainy) and of the Ukrainian Youth Association (Spilka Ukrayinskykh Molodi), more an ideological movement than clearly defined organisations.

THE ASSOCIATION FOR LIBERATION OF UKRAINE (SUV) AND THE UKRAINIAN YOUTH ASSOCIATION (SUM)

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

Листування Редакції:

Одесь беркиськи

- 3) "Революційна демократія" була не затітна захистити своє "кредо" в демократичний спосіб,
- 4) "Революційна демократія" не виявляла жодного демократичного поступовання у вільній дискусії і
- 5) "Революційна демократія" показувала, що вона є демократією "большевницького зразку".

The Revolution which broke out in February 1917 in the Russian Empire presented an opportunity for the numerous non-Russian subject peoples to free themselves from foreign oppression and to establish their independence. Finland, the Baltic States and Poland succeeded in maintaining their newly-won freedom for time in spite of the restored power of Moscow, under the guise of the Union of Soviet Socialist Republics. Ukraine, the Caucasian nations, Turkestan, Byelorussia and other peoples defended their right to self-determination in an armed struggle for several years, but were overcome in the end by the superior forces of the fanatic Communist Russian invaders led by the demagogue Lenin and his right-hand man Trotsky. In a cruel life-and-death struggle against several enemies Ukrainian liberation forces under the leadership of Petliura were defeated, their appeals for help ignored by the West, and, decimated by typhus, they had to look powerless on the occupation of Ukraine by hungry Muscovite hordes. Though physically defeated, the spirit of Ukraine was not broken. The

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ardent desires of Ukrainian patriots to see their country free once more inspired them to new sacrifices under changed conditions.

ced some economic concessions to the peasantry in 1921 (Lenin's New Economic Policy) the influence of B.U.D. was somewhat weakened and new lines of resistance had to be devised. During 1924-25 preparatory work went on to lay the foundations for a powerful liberation movement. In June 1925 the foundation meeting of the Association for Liberation of Ukraine (SVU) took place in Kyiv (Kiev) at which were present: S. Yefremiv, V. Chekhivsky, V. Durdukivsky, Y. Hermaize, A. Nikovsky, O. Hrebenetsky, L. Starytska-Cherniakhivska — eminent personalities in the Ukrainian cultural, religious and political life. As leader of the SVU was elected Prof. Serhiy Yefremiv. Lively organisational work among the members of Ukrainian cultural institutions, especially schools and universities developed. At first strict conspiratorial tactics were practised, but in 1927 the number of supporters grew to such an extent that it was found impossible to continue these methods and large groups became basic units of the organisation. The organising of patriotic Ukrainian youth in universities and schools was entrusted to M. Pavlushkov, B. Matushovsky, D. Kothko, and Y. Vynohradiv. Thus the Ukrainian Youth Association (SUM) came into being.

The Association for Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association were anti-Communist national movements. They opposed Communism both as a philosophical doctrine and as social and economic system. The leaders of the Ukrainian movement saw that the Russian Communist dictatorship aims at world revolution and at engulfing whole nations. In the first instance they were aware that Moscow brought economic, cultural and political enslavement of Ukraine, and that all concessions to economic, cultural and national development of Ukraine can only be a tactical manoeuvre. They saw in practice that the occupation of Ukraine carried out under the slogans of alleged social liberation turned Ukraine into a Russian colony, this being accompanied by the liquidation not only of her national and cultural independence, but also of economic autonomy. Therefore the first postulate of the movement can in short be summed up as the realisation that the basis of the life of the Ukrainian nation, just as of any other nation, was the primacy of the national existence before all other problems: political, economic, social, etc. National existence and a full development of the nation are possible and effective only under the conditions of the creation of a national state.

Second principle of the movement was the affirmation of the impossibility of a compromise with an alien government imposed by violence on Ukraine. No compromises with the foreign occupation power, whatever seeming concessions

it would make in the national question, whatever social bliss it would promise for the people — because these compromises were inadmissible and deadly for the nation.

Next principle of the SVU and SUM was a determination to aim at the creation of the Ukrainian State on the basis of the respect for the human being, respect for the will of the people, a true democratic and liberal attitude, and orientation to the West.

One of the methods of work of the SVU and SUM was a co-ordinated activity of the individual members in the legal institutions and organisations. This method consisted in that a member of these organisations worked in any given institution, co-operative union, publishing house, trade union, literary, artistic or sports society, school or university, and tried very carefully to direct the work of such an organisation, society or institution along the ideological lines of the movement. In such cases no organisational forms were fixed. Such work was carried on in a number of secondary schools, universities, among writers, co-operative leaders, peasantry and workers. Especially important was their activity in the Ukrainian scientific institutions, above all in the Ukrainian Academy of Sciences which was almost completely dominated by the supporters of the SVU. Many important contributions to the development of Ukrainian culture, especially language, could only be made because of this influence. Particular attention was paid to the propagation of the ideological views of the movement by means of literature and publications. SVU succeeded in capturing by its influence the most important publishing houses of Ukraine. The "Ukrainisation" of schools was a prominent achievement of the adherents of the movement. SVU and SUM worked in close collaboration with the Ukrainian Autocephalic Orthodox Church which came into being in 1921 and led a powerful religious revival in Ukraine. SVU and SUM also had a widespread support among the co-operative movement which was opposed to the Bolshevick state tyranny. The Ukrainian Youth Association gained its first members among the students of the Kyiv Institute of People's Education, of the Medical, Polytechnical and Co-operative institutes. The leader of SUM, M. Pavlushcov, sought support among the students of peasant origin. The aim of SUM was to rally all the anti-Bolshevick youth in counterbalance to the Komsomol (Communist Youth League) and to direct it to the struggle for an Independent Ukraine.

The spread of the activity of SVU and SUM did not pass unnoticed by the Bolshevick secret police. Already in 1928 there were signs that the GPU was spying after members of the movement and was trying to infiltrate its agents in-

УКРАЇНСЬКІ ГАРАЖ
PARKWAY AUTO BODY

1974 Dundas St. W., Toronto, Ontario. Phone: LE. 1-1227

Направа частин і запобіжної рами — повне

малювання — загальні наприви авта

Роботу виконуємо солідно, чесно, за помірков-

вану ціною.

Безпечна станція, обслуґа в місці.

Власник: О. Педко

PLUMBING & HEATING CONTRACTOR

CHRUS D., PROPRIETOR

348 Crawford St., Toronto, Tel. LE 6-4805

Res.: 6 Clarendon St. Tel. WA 3-5891

Українська робітня виконує нові роботи, перебірки і наприви солідно та скоро. Ціни приступні.

Власник: Дмитро ХРУШ

Відма українська жіноча, модерно устаткована

фрїзєрна

CHRISTINE BEAUTY SALON

949 Dundas St. W., Toronto, Ont. Tel. EM 8-8587

Поручаємо дешеві ціни та солідну обслуґу.

Власниця: Христина Романів

Одинокa Українська фабрика Солдової Води

SUNNYSIDE BEVERAGE

1068 Queen St W., Toronto, Ont. Tel. LE 2-1316

Поручаємо найкращі роди безалкогольних напїтків

УКРАЇНСЬКА КРАМНИЦЯ

TRINITY POULTRY & EGGS

793 Queen St. W., Toronto, Ont. Tel: EM 8-5676

Продаж свіжих яєць і дробу.

Іван ПИЧАК і СИН.

Хто дає про своє здоров'я, той

шоденно відживляється в Українській

Харчівні

Victoria Grill

612 Queen St. West, Toronto, Ont. Tel. EM 6-3380

(At Bathurst St.)

Власники: П. і В. Наумчук

to its ranks. In the spring of 1929 mass arrests

or members of the SVU and SUM took place. Bet-

ween 9th March and 19th April, 1930, a "show

trial" of 45 members of SVU-SUM was held in the

great hall of the Kharkiv State Opera. Giving wi-

de publicity to the trial the Soviet government

intended to compromise the Ukrainian liberation

movement in the eyes of the Ukrainian people

and the world in general. The accused were pre-

sentenced as "counter-revolutionaries", "spies",

"traitors", "interventionists". To complete the

farce terrorised Ukrainian servants of Communist

Moscow were appointed as judges. Of 45 accused

4 were condemned to death, but their sentence

was reduced later to long terms of imprisonment.

Other accused were sentenced to several years of

imprisonment each. These comparatively "mild"

sentences were however accompanied by wide-s-

pread arbitrary arrests of thousands of suspected

supporters of SVU-SUM throughout whole of Uk-

raine. Most of the arrested perished in the slave-

labour camps in the North of Russia, particularly

at building the Baltic-White Sea canal.

The crushing of SVU-SUM did not mean ho-

wever the end of the ideas which they put for-

ward. Many risings took place in various parts

of Ukraine. During the 2nd World War the Uk-

rainian Insurgent Army came into being fighting

against the Russian and the German invaders for

the ideas which SVU and SUM inscribed on the-

Читайте!

Передплачуйте!

Єдиний у світі орган

Української Консервативної Думки

— "БАТЬКІВЩИНА" —

Умови передплати:

Канада: річно — \$4.00; піврічно — \$2.25

Інші країни: річно — \$4.50; піврічно — \$2.50

Окреме число — 15 центів. Замовлення шліть

на адресу:

"OUR COUNTRY"

362 Bathurst St. Toronto Ont. Canada.

William N. Boddly

Public Accountant

B. H. Бодуїкєвич

Книговедєння і справи податковї

667 Bathurst Str., Toronto, Ont.

WA 3-1809

LE 1-2597

ZENITH

ЧИ ЗНАЙОМА ВАМ НОВА

Українська ювілерна фірма п. Юрія Солтиса

748 Dundas St. West, Toronto, Ont.

Tel.: EM 4-7579

якщо ні, то зайдіть негайно і побачите там дуже великий вибір годинників швейцарської та німецької марки, які Вам напевне сподобаються. Знайдете також різноманітні золоті вироби імпортовані з Європи. Також відповідно виконуємо направи годинників з гарантією навіть до 5 років. Зайдіть, а п. Солтис обслужить Вас совісно. Наші ціни є дуже приступні.

Користайте з нагоди нашого великого осіннього випродажу!

Українська Фірма

ALPHA FURNITURE Co.

735 Queen St. West, Toronto, Ont. Tel. EM 3-9637

3030 Dundas St. West RO 6-4011

Радіоприймачі

Телевізійні апарати

Домашні меблі

Пральні машини

Відкурювачі

Електричні та газові кухні.

СТОЛЯР

Всі столярські роботи нові і несправи

— шафи, кухонні кабінети —

— рекреаційні кімнати —

скоро, добре і дешево

А. Климович — Тел.: LE 6-9803; ввечері: RO 3-3325

А. КОБЗАР

Custom Plastering

Загальна виправа домів

Наша робота гарантована, а ціни помірковані!

77 Bristol Ave., Toronto, Ont. Tel.: LE 5-8713

Українська Споживча Крамниця

CLOVER FARM

DUNDAS MARKET

1161 Dundas St. W., Toronto, Ont. Tel.: LE 6-1464

Я. ХОРОСТИЛЬ, Е. ІВАШКО

Безплатна доставка товарів

AVENUE (CONVEYOR)

CAR WASH LTD

1537 Avenue Rd., Toronto, Ont. Tel.: RU 3-0732

Власник: М. Козак